A quina zona del poble correspon aquesta imatge?

La imatge del número anterior corresponia al carrer Merli

EDITORIAL

Volem agrair a totes les Entitats, Associacions i Consistori la seva aportació en aquesta revista, i també en aquest número.

Agrair també a les persones que particularment han volgut manifestar-se i dur-nos els seus escrits.

Continuar animant a tothom que vulgui fer públiques les seves opinions, vivències, anhels, crítiques... a què ens facin arribar els seus escrits. La memòria col·lectiva, encara avui en dia, té molta força i ens agradaria poder-la fer arribar a tothom i així, reviure-la amb molta més vitalitat.

Per això posem a disposició de tothom l'adreça electrònica de la revista, tant perquè ens feu arribar els vostres escrits com les vostres opinions per millorar la revista: cercavila@pobladores.com , dirigits a la Carme o a l'Eduard.

Pautes a seguir:

-Els escrits que ens feu arribar haurien de ser transcrits, si fos possible en disquet, o a través del correu electrònic. Això fóra idoni per agilitar el treball i per mantenir íntegre l'escrit.

-Els escrits hauran d'estar degudament identificats, els anònims no es publicaran.

-Es poden portar fotografies que acompanyin l'escrit.

Per a la pròxima publicació, sols es publicaran els treballs que arribin a l'Ajuntament fins al dia 23 de gener.

CERCAVILA ALGUAIRE

núm. 23 — setembre 2003

BUTLLETÍ INFORMATIU LOCAL

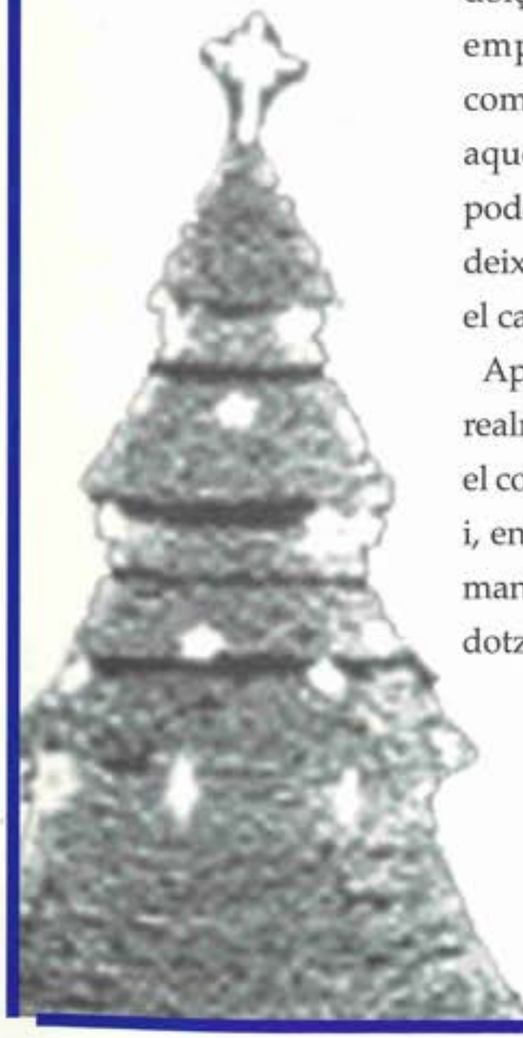

Desembre, Nadal, temps de reflexió, de retrobament. També d'aquella lleugera i dolça malenconia que ens envaeix, que ens empeny a assaborir cada instant que compartim amb aquells qui estimem. A aquells qui, a desgrat nostre, no sempre podem dedicar-los el temps sense presses, deixant que minuts i hores s'esmunyin en el caliu familiar.

Aprofitem-ho, doncs. Aprofitem-ho per ser realment més pròxims als altres, per donar el cor i les mans sense esperar-ne res a canvi i, encara amb més fermesa, per aconseguir mantenir aquest esperit nadalenc durant els dotze mesos de l'any que encetarem.

MOLT BONES FESTES I MILLOR 2004

INFORMACIO GENERAL

- **Horari Oficines de l'Ajuntament:**
  De 8 del matí a 2 del migdia (de dilluns a divendres).
  De 8 del matí a 1 del migdia (dissabtes).
- **Horari Tècnic Municipal:**
  Dilluns de 12 del matí a 2 del migdia.
- **Horari Assistent Social:**
  Dilluns prèvia visita concertada (trucant a l'Ajuntament)
- **Oficina de Correus:**
  D'11:00 a 13:00 hores.
- **Visita Metges:**
  Dr. Ahmad Abu-Suboh a les 9:00 del matí.
  Dr. Teixidó a les 8:30 del matí.
  * Es donen números fins a les 11 del matí.

TELÈFONS

Ajuntament	973 756 006
Fax Ajuntament	973 756 837
Cont. Automàtic Pregons	973 757 060
Rádio MACOT	973 757 060
Consultori Municipal	973 757 177
Fax Consultori	973 756 817
Biblioteca	973 756 816
Llar de Jubilats	973 757 032
Correus	**617 510 532**
Farmàcia	973 757 226
Col·legi Teresa Bergadà	973 756 346
Piscines Municipals	973 756 465
Parròquia	973 756 107
Bombers Almenar	973 770 610
Policia Mossos d'Esquadra	088
CAP Almenar	973 770 218
Centre de Toxicologia	933 174 400

INSPECCIÓ ITV DE MAQUINÀRIA AGRÍCOLA

Es fa saber a tots els interessats que el dia 7 de gener, de 9.00 a 13.00 hores es durà a terme a Alguaire la revisió d'ITV de maquinària agrícola.

És necessari que tothom que tingui un vehicle que l'hagi de passar, s'apunti telefonant a l'Ajuntament fins al divendres dia 3 de gener de 2004.

Revista editada per:

Ajuntament d'Alguaire

Col·labora:

INSTITUT D'ESTUDIS ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

Dipòsit Legal: L-455-2000
Impressió: ALFAGRAF - Tel. 973 76 03 41

ESCOLA DE FUTBOL C.F. MIG-SEGRIÀ (TEMPORADA 2003-2004)
PRIMER ANY D'INCORPORACIÓ DEL MUNICIPI D'ALGUAIRE

Els pares dels jugadors d'Alguaire aprofitem l'ocasió per manifestar la nostra satisfacció envers la directiva, els entrenadors, coordinador i, en general, tots els membres del Club, pel tracte que hem rebut tant nosaltres com els nostres fills. Molt especialment, volem remarcar l'educació que reben, més enllà de l'activitat esportiva, pel que fa a la disciplina, l'esforç, el treball i els valors humans.
Igualment, volem agrair als Ajuntament dels pobles que formen part del club la seva predisposició a col·laborar en tot moment.
Així mateix, convidem a tots els interessats en formar part del club, a posar-se en contacte amb Marta Terrado, Presidenta del Club Esportiu Alguaire.
Patrocinador: Alier S.A.
Col·laboradors: Ajuntament d'Alguaire, Ajuntament d'Alpicat, Ajuntament de Rosselló, Ajuntament de Torrefarrera.

(FOTO DE TOTES LES CATEGORIES DEL CLUB)

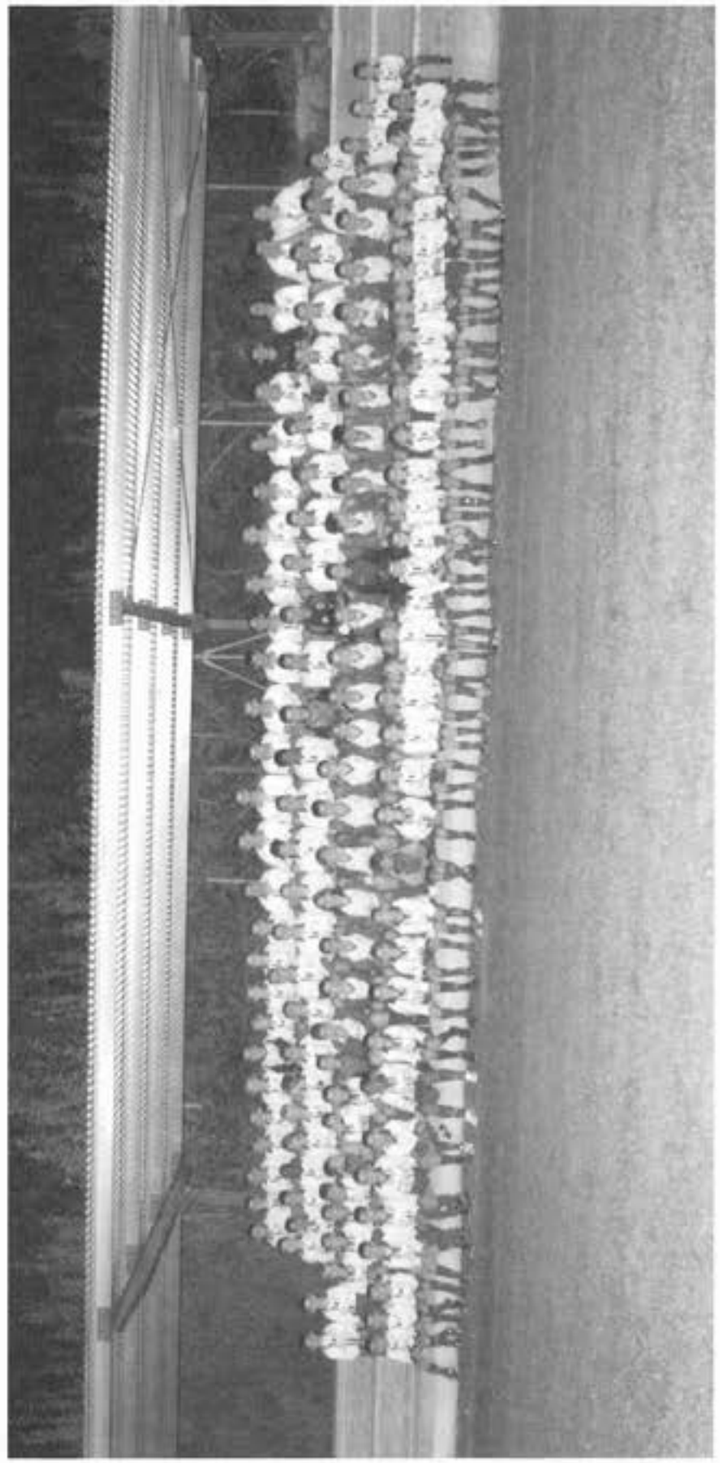

ACTIVITATS LLAR DE JUBILATS

Des de la Llar de Jubilats volem dur a terme una activitat que ens sembla molt interessant. Es tracta de reunir a totes aquelles persones que vulguin que se'ls doni un servei totalment gratuït i per a tots, estiguin o no associats a la Llar, per la qual cosa tothom podrà gaudir del servei que se'ls ofereix.

L'activitat que volem oferir es tracta del següent. Es dirigeix a aquelles persones que per l'edat, o pel seu estat físic o mental, necessiten que algú els faci passar una hores agradables i en bona companyia.

A moltes persones els arriba un moment en què necessiten explicar les seves històries, les seves vivències, i hi ha d'haver algú que els escolti. Altres necessiten estimular la memòria, una bona manera és donar-los conversa, estimulant-los a què recordin fets del seu passat, de quan eren joves, de quan varen tenir alguna vivència que els marcà d'una manera especial, fets que han passat al llarg de la seva vida. En fi, procurar que passin una estona agradable, en la millor companyia possible que siguem capaços d'oferir-los.

Sense cap mena de remuneració, formaríem un grup de persones voluntàries, que portaríem a terme aquesta activitat. A banda de què faríem una obra social molt important, per nosaltres significaria la plena satisfacció de veure a unes persones que ens estarien agraïdes. No busquem altra cosa que una petita mostra d'agraïment, una mirada, una rialla, un petit gest per part d'aquestes persones que, d'una manera o d'una altra, s'han beneficiat d'un servei que se'ls ha ofert de tot cor.

És una de les inquietuds que tenim la Junta de la Llar de Jubilats, sense ànims de penjar-nos cap guardó, simplement ho fem perquè creiem que la gent gran ho tenim ben merescut.

Llar de Jubilats

AGRAÏMENTS

CASAL D'ESTIU I ALTRES ACTIVITATS LÚDIQUES

Hi ha persones que treballen per obligació i no senten, al realitzar la seva tasca, cap tipus de satisfacció però, n'hi ha d'altres que posen en el seu treball tota la il·lusió, les ganes, la iniciativa, la creativitat i un munt de rialles. Gràcies a elles, els moments deixen de ser monòtons i avorrits i s'envolten d'un cert toc de màgia i encant.

Els nostres fills i filles, aquest estiu, han pogut gaudir de dies meravellosos, i això a estat possible a l'esforç i al treball d'un grup de noies que han fet de cada moment una aventura, de cada instant un somriure, de cada estona un desig. Ens referim a la **Laura**, la **Montse** i l'**Úrsula**, les monitores que han realitzat el Casal d'estiu durant els mesos de juliol i agost i també han organitzat activitats lúdiques, a les piscines municipals, aquests dies calorosos de l'estiu.

Volem felicitar-les per la seva feina i agrair molt sincerament la tasca que han realitzat i desitgem que aquesta tingui continuïtat en els propers estius.

MOLTES GRÀCIES.

Un Grup de Mares

EL GRUP D'HAVANERES 'GENT GRAN' D'ALGUAIRE VOL FELICITAR A TOTS ELS VILATANS LES FESTES NADALENQUES, DESITJANT QUE HI HAGI FORÇA SALUT I PAU PER A TOTHOM.

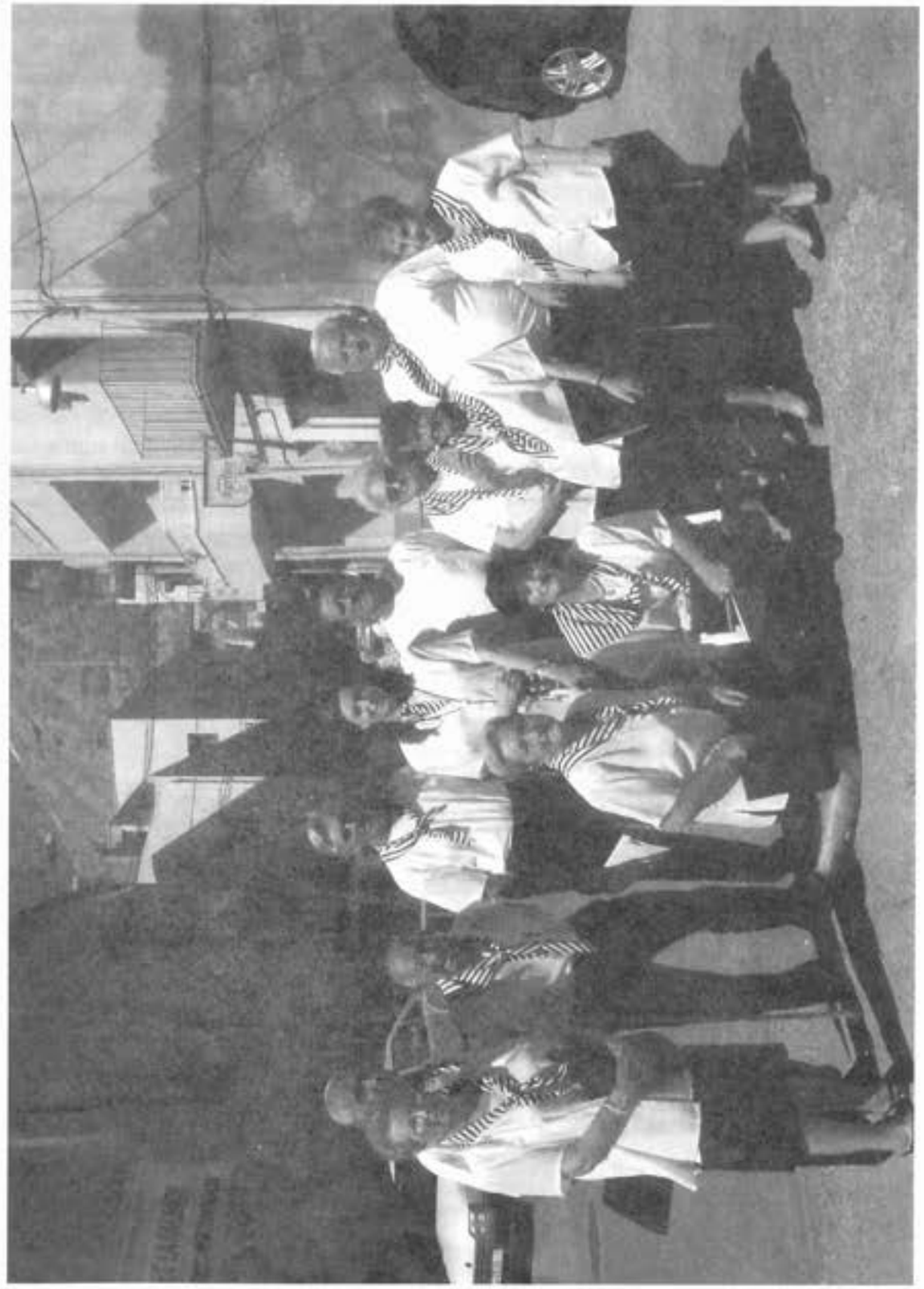

ACTIVITATS DE LA PENYA TENNISTA D'ALGUAIRE

ESTIU 2003

Un any més s'ha desenvolupat a la pista de tennis de les piscines municipals el **5è. Campionat de Tennis Individual i les 6 hores en parelles**, amb una notable participació d'afeccionats a aquest esport. Malgrat les altes temperatures d'aquest calorós estiu, els esportistes hem demostrat un gran esforç per seguir el calendari i una bona preparació física.

Voldríem destacar el mèrit d'aquest campionat, que amb l'esforç de tots té un gran seguiment i és l'únic entre els clubs de tennis d'altres pobles que es realitza en aquesta època. Això no evita que continuem sol·licitant a l'Ajuntament la instal·lació d'uns focus que ens permetin poder utilitzar més hores la pista de tennis i passar menys calor. A més a més, s'ha notat també un descens de participants, sobretot entre els més joves, que, pels horaris de feina, o per l'ajut en el treball de recollida de la fruita amb els seus pares, no han pogut participar. No és cap capritxi!!!, ni un luxe!!!, és una necessitat!!!. Tots els pobles de les rodalies amb una pista de tennis, com per exemple, Torrefarrera, Alpicat, Alfarràs, ... disposen d'il·luminació. Entendríem un camp de futbol sense il·luminació???.

Del resultat final del Campionat, destacar la victòria d'Antoni Biel jr. que repeteix triomf, seguit de Josep Maria Balasch, Benet Meca i Esteve Escuer. I entre els joves, la victòria de Jordi Martínez, seguit de Mario Ballestè, Cristina Meca i Oriol Domingo.

Volem agrair la dedicació d'en Marc Jofre durant aquest anys que ha estat amb nosaltres com a Regidor d'Esports i donar la benvinguda a Joan Busquets, que s'ha estrenat amb aquest campionat. També el nostre agraïment a l'Ajuntament i empreses col·laboradores que com cada any ens han estat recolzant, Restaurant Can Roig, Restaurant La Rosa, Àrids Romà, Caycsa, Farmàcia Sapiens i Lladonosa, La Caixa i la Caixa de Catalunya.

Benet Meca i Antoni Biel

COL·LECTIU SOL DE PONENT

Després de l'èxit del partit intercultural i del torneig de ping-pong, és el moment d'intentar posar en pràctica els acords i idees sorgides arran del fòrum de joves.

Una de les nostres prioritats actualment és tornar a posar en marxa la radio, amb una programació pròpia ininterrompuda. El nostre desig seria aconseguir fer una programació dirigida a la totalitat del poble, i amb la completa participació i col·laboració d'aquest. Per aconseguir aquesta fita necessitem l'ajut de tothom, per poder omplir la programació d'allò que ens interessa a cadascú de nosaltres.

En un altre ordre de coses, intentem donar a conèixer el nostre poble per diferents vies, així hem presentat una activitat duta a terme en el nostre municipi dins d'una exposició encabida en les activitats del fòrum de les cultures 2004, que es durà a terme durant el pròxim any a la ciutat de Barcelona.

Properament tenim programada una sortida d'un cap de setmana al Pirineu de Lleida, tot visitant en aquesta excursió, el declarat patrimoni de la humanitat per la UNESCO que trobem a la Vall de Boi, i gaudint d'un dia d'esquí. També tenim pensades diferents sortides d'àmbit cultural , com visitar el proper any el Fòrum de Barcelona 2004.

A partir d'ara les activitats infantils així com el Casal d'Estiu i el Parc de Nadal, es veuran recolzades pel Col·lectiu. Així mateix animem a tots els joves del municipi a que proposin les idees, excursions i activitats que els interessin i vulguin portar a terme, per poder fer activitats que interessin al conjunt dels joves.

Si encara no esteu associats al col·lectiu animeu-vos enviant les vostres dades personals al correu electrònic soldeponent@hotmail.com o ficant-vos en contacte amb qualsevol membre de la junta.

Atentament,
Junta del Col·lectiu Sol de Ponent

Vols fer un programa de Ràdio?

Si ets del poble i t'interessa aquest tema, encara que potser ja no siguis tan jove, ni siguis del col·lectiu, fica't en contacte amb nosaltres personalment o amb el nostre correu, soldeponent@hotmail.com

PARTICULARS - Benet Meca

LES PISCINES MUNICIPALS D'ALGUAIRE

Alguaire pot presumir, entre d'altres coses, de disposar d'un recinte per a l'oci i l'esport que molts pobles desitjarien tenir. Per això és necessari que les persones a les quals l'Ajuntament els concedeix el control, es dediquin amb estima i voluntat a aquest recinte, per tal que ens hi trobem tots a gust. Tots recordareu la carta tan crítica que sobre aquest tema vaig fer l'any passat, per això és just reconèixer en aquest moment l'encert de l'Ajuntament amb les persones en les quals ha delegat aquest any.

¡Felicitats! a l'Àngel, el Patxi, la Pili i la Magda, que amb la seva alegria i bon humor, ens han fet més agradable els calorosos dies d'aquest estiu, demostrant que amb estima i en família, les coses han tornat a ser tant bones com en temps passats. Però tots hem de participar ajudant i conservant el recinte, procurant evitar els actes de vandalisme (com l'incendi de taules d'aquest hivern). Destacaria d'aquest estiu la massiva festa aquàtica i la discoteca per la nit ¡quina bogeria!: els nens banyant-se a altes hores de la matinada, els grans i joves prenent copes al voltant de la piscina, ... crec que aquestes i altres activitats que tenen pensades per al proper any "el Àngel i Cia.....", poden crear nous al·licients per gaudir de les piscines a l'estiu.

També s'ha de fer algun suggeriment al meu amic Joan Busquets, Regidor d'Esports, que seria, primer, la d'allargar fins a les 21 hores la presència del socorrista i si és necessari, que comenci a les 11 h., ja que a aquestes hores la piscina està buida i en canvi, a última hora es quan dóna més gust banyar-se. Una l'altra proposta, seria la d'ordenar l'espai on estava la xarxa de voleibol, aeròbic, ... per exemple, col·locar alguna porteria de futbol sala o cistella de bàsquet o tennis taula, ...però el que sí que és URGENT es canviar les tanques del recinte, que moltes estan oxidades i penjant.

¡¡¡¡Fins l'any vinent!!!

Benet Meca Acosta

PARTICULARS - Neus Torrent

ALS AMICS PERDUTS EN EL JARDÍ

Sovint recordo bé el jardí,
però he perdut el suau estel
dels vells amics.
Fèiem sovint PETITES PROMENADES,
els perduts i jo aquí.
No sabré mai
qui va sortir de les dreceres.
No enyoro pas els dies,
mes sí, el dolç alè de les paraules,
les botifarres de papers, triomfants,
l'abraçada tendra,
el consol del riure
i el condol del plorar amb ells.
Aquest tomb, m'adreço
als nous palaus del vent
on jamegent arbres i roses i adéus,
dic una pregaria, mes no sóc creient.
Deixo la flor, per ELL,
el més sol de tots.
I en tornant a casa. COM ENS FORADA EL TEMPS.

Neus Torrent

PARTICULARS - Jaume Planes

UN PROJECTE MOLT NECESSARI

És un projecte que fa molt de temps que em balla pel cap i, pensant una mica en els altres, crec que és el moment de manifestar-lo públicament.

És molt trist, quan ens n'assabentem, a través dels mitjans de comunicació, quan sentim les notícies de que han trobat persones que s'han mort soles, persones grans que, en no comptar amb cap mena d'assistència, les han trobat mortes des de no sé quants dies enrera, i més quan a dites persones no els reclama ningú. Normalment als pobles aquests fets no solen passar gaire –és un dels avantatges que tenim els qui vivim en un poble–. No obstant això, els pocs casos que es donen s'haurien d'evitar.

Aquesta qüestió, quasi sempre, depèn de la família, sense que hi tinguin res a veure les possibilitats econòmiques. Tampoc hi haurien de tenir res a veure les relacions familiars. De totes maneres, si aquestes relacions no són bones, sempre hi ha d'haver alguna persona de bons sentiments, sigui un familiar o no, que es faci càrrec d'aquella persona que no ha tingut la sort de gaudir d'una bona relació familiar, i poder acabar aquesta vida almenys amb un mínim de dignitat, que és el que es mereix tota persona humana.

A banda de que aquest és un tema del qual la responsabilitat recau sobre les famílies, no sobraria que l'administració pública hi prengués part. ¿Com? Doncs, per exemple, creant un centre residencial, que tantes i tantes vegades s'ha demanat; un lloc on totes les persones que ho necessiten puguin ser ateses. Estic segur que a tots ens agradaria acabar la nostra vida envoltats de tota la família, i no dubto que per a la gran majoria serà així, però aquelles persones que no ho poden aconseguir, almenys, han tenir una assistència digna, i un acabament de la seva vida com tots ens mereixem.

És més important del que sembla que es pugui aconseguir aquesta petició que portem tant de temps repetint. No és únicament perquè estiguem quedant enrera respecte dels pobles de la nostra rodalia; som nosaltres els que ho necessitem, som nosaltres els que volem tenir al nostre abast una cosa tant necessària, és la nostra pròpia localitat que ho necessita.

Si tenim en compte les persones que avui en dia gaudeixen d'aquest servei fora del nostre poble, veurem que són tantes que, de veritat, és una pena que aquestes persones, per falta d'un lloc on portar-los, hagin hagut d'anar fora del poble, per no tenir un lloc on passar els últims anys de la seva vida. Uns anys que no haurien de ser els més tristos de la seva vida. I aquesta qüestió sí que depèn de tots nosaltres, sí que depèn de la societat que els envolta, sí que depèn del conjunt de les persones el no deixar-los arraconats com si fossin un 'trasto' vell i inútil. Perquè són ells els que en han donat la vida, perquè també ells formen part de la nostra societat, perquè tots estem encaminats a formar part d'aquest col·lectiu de persones grans i perquè la societat també ens necessita.

I ara una petita reflexió feta amb molta cura: ¿QUÈ PASSARIA SI ELS JUBILATS NO COBRÉSSIM LA PENSIÓ? Segurament pensaríem i parlaríem d'una manera molt diferent.

Jaume Planes

PARTICULARS - M. Pilar Giró

RELLEGIM DE NOU, LES PARAULES D'UN GRAN HOME

Gabriel García Márquez s'ha retirat de la vida pública per raons de salut: càncer limfàtic. Ara sembla que és cada cop més greu. Ha enviat una carta de comiat al seus amics, i gràcies a Internet ha estat difosa.

Els recomano la seva relectura perquè és vertaderament commovedor aquest curt text escrit per un dels llatinoamericans més brillants dels últims temps.

"Si per un instant Déu s'oblides de que sóc una titella de drap i em regalés un tros de vida, aprofitaria aquest temps com més pogués".

Possiblement no diria tot el que penso, però en definitiva pensaria tot el que dic.

Donaria valor a les coses, no pel que valen, sinó pel que signifiquen.

Dormiria poc, somniaria més, entenent que per cada minut que tanquem els ulls, perdem seixanta segons de llum. Caminaria quan els demés s'aturessin, despertaria quan els demés dormen.

Si Déu m'obsequiés un tros de vida, vestiria senzill, em tiraria de nassos al sol, deixant al descobert, no solament el meu cos, sinó la meva ànima.

Als homes els demostraria quant equivocats estan al pensar que deixen d'enamorar-se en envellir, sense saber que envelleixen quan deixen d'enamorar-se!

A un nen li donaria ales, però deixaria que ell sol aprengués a volar.

Als vells els ensenyaria que la mort no arriba amb la vellesa, sinó amb l'oblit.

Tantes coses he après de vostès, els homes... He après que tot el món vol viure al cim de la muntanya, sense saber que la vertadera felicitat rau en la manera de pujar l'escarpada.

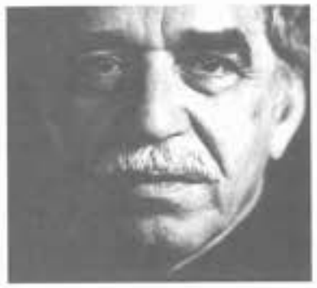

He après que quan un nounat apreta amb el seu petit puny, per primer cop, el dit del seu pare, el té atrapat per sempre.

He après que un home només té dret a mirar-ne un altre cap a baix, quan ha d'ajudar-lo a aixecar-se.

Són tantes les coses que ha après de vostès, però realment de molt no hauran de servir, perquè quan em guardin dins d'aquesta maleta, infeliçment m'estaré morint.

Sempre digues el que sents i fes el que pensis.

Si sabés que avui seria l'últim cop que et veuré dormir, t'abraçaria molt fort i resaria al Senyor per a poder ser el guardià de la teva ànima.

Si sabés que aquests són els últims moments que et veia et diria "t'estimo" i no assumiria, tontament, que ja ho saps.

Sempre hi ha un demà i la vida ens dóna una altra oportunitat per a fer les coses bé, però per si m'equivoco i avui és tot el que ens queda, m'agradaria dir-te quant t'estimo, i que mai t'oblidaré.

El demà no està assegurat a ningú, jove o vell. Avui pot ser l'últim cop que vegis als que estimes. Per això no esperis més, fes-ho avui, ja que si el demà mai arriba, segurament lamentaràs el dia que no vas prendre't temps per una rialla, una abraçada, un petó i que vas estar molt ocupat per concedir-los un últim desig.

Mantinguis als que estimes a prop de tu, digues-li a l'orella quant els necessites, estima'ls i tracta'ls bé, pren temps per dir-los "ho sento", "perdona'm", "siusplau", "gràcies" i totes les paraules d'amor que coneixes.

Ningú et recordarà pels teus pensaments secrets. Demana al Senyor la força i saber per expressar-los. Demostra als teus amics i sers estimats quan t'importen."

Mª Pilar Giró i Vilamajó

PARTICULARS - M. Pilar Giró

MOSSÈN ANTONI FONTOVA VILAMAJÓ CELEBRACIÓ DEL 50è ANIVERSARI DEL SEU MINISTERI SACERDOTAL

Nascut a Castelló de Farfanya el 5 de novembre de 1930.

La reacció predominant després de cinquanta anys de ministeri pastoral és de sorpresa i d'una immensa gratitud a tants bons feligresos com ha trobat arreu per on ha exercit el ministeri sacerdotal: Senet, Aneto, Forcat, Bono, Vilaller, Campament de Canelles (ENHER), Blancafort, Finestres, Juncosa de les Garrigues, Torms, Alguaire, Almacelles, Lleida (parròquia de Sant Martí, Sant Jaume – de nova creació -, Bell-lloch i Mª de Déu del Pilar –també de nova creació-).

Diu: "Si em resulta inevitable rememorar el passat, en tot cas, la mirada al camí recorregut, em serveix per descobrir molts oblits, mancances, pors i omissions.

Tinc molt per agrair i molt de què ser perdonat... Em confirmo, en el compromís pastoral i repeteixo, tal com es proclama en la 1a resolució del Concili Provincial Tarraconense: Sentim el goig d'anunciar l'Evangeli del regne de Déu, i el vivim en la nostra societat concreta, marcada per la secularització i pel pluralisme."

Avui, diada de Sant Pere, al seu poble natal, celebrarà aquest dia tan memorable "el 50è aniversari del seu Ministeri. PER MOLTS ANYS!

Alguaire, amb la seva formosa penya del Segrià i al cim de la mateixa ens honora tenir la imatge del Sagrat Cor, que silenciosament anuncia la nostra fe i la irradia al voltant d'altres pobles.

Des d'aquesta Cercavila, els alguairencs agraïm els seus anys de servei al poble i li romandrem fidels sols mirant cap a dalt: "cap al nostre Sagrat Cor" i que gràcies al vostre interès i esforç corona de joia la nostra vila.

M. Pilar Giró Vilamajó

PARTICULARS - Antoni Domingo

GENT GRAN

Avui el col·lectiu de persones que arriben a la vellesa amb unes condicions físiques i mentals molt bones és cada vegada més nombrós. Els grans nivells econòmics i socials del que és diu 'primer món' permeten viure més anys i millor. Això ha fet disminuir substancialment la corba de mortalitat i ho seguirà fent al llarg del segle XXI. Que aquest envelliment sigui positiu depèn en bona mida de com ens preparem per l'última etapa de la nostra vida.

Segons l'empadronament municipal de l'any 2001 hi havia a tot Espanya 7.037.533 persones de 65 anys o més, dada que suposa un quatre per cent més respecte de l'any 1999; i aquest grup augmentarà en 150.000 persones any darrera any, superant avui dia el nombre de menors de 16 anys.

Actualment hi ha més persones grans que infants, i els propers anys seguirà la mateixa relació, sobretot si tenim en compte la baixa natalitat del món occidental. Això fa que la Gent Gran sigui una força demogràfica 'majoritària', engrandint-se cada cop més com a grup social. La denominada 'tercera edat' seguirà la seva corba en ascens a tot Espanya fins a la meitat d'aquest segle i, encara que aquestes dades semblen una mica estranyes, Espanya serà un dels països més vells del món.

L'any 1960, l'esperança de vida era de 50 anys, l'any 1970 de 69 anys i l'any 1990 de 75 anys, això vol dir que amb el temps aquestes dades aniran augmentant i l'esperança de vida serà més gran, encara que poc a poc.

Segons l'informe de l'any 2002 referent a les persones grans, presentat pel Ministre de Treball i Assumptes Socials, a Espanya el nombre de persones grans ha augmentat fins a set vegades durant el segle XX; ja hi viuen més d'un milió i mig de persones de més de 80 anys. Espanya està al cinquè lloc de la Unió Europea en nombre de persones grans, per darrera d'Alemanya i el Regne Unit.

Com exposa la Societat Espanyola de Geriatria i Gerontologia 'l'alt grau d'envelliment de la població espanyola és considerat com a històric. L'envelliment d'un país és degut al seu progrés, és un exemple i ens hem de felicitar.

PARTICULARS - Antoni Domingo

L'augment de la vellesa afecta de forma diferent a homes i dones, cosa que els especialistes ho expliquen per la diferent participació en el mercat de treball. Avui en dia, el nombre de dones grans supera en més d'un milió al dels homes, i aquest nombre es desequilibra encara més dins els octogenaris: dos de cada tres són dones. Però de cap manera aquest envelliment pot considerar-se com una càrrega o un problema. És molt important que la nostra societat es plantegi que la vida laboral ha de tenir cada com menys importància i no ocupi tant de temps de la nostra existència. Hi ha molt per fer i millorar en la nostra societat, i la gent ha d'assumir cada vegada més ésser la protagonista d'aquesta societat a tots els nivells.

Pel que fa a les paraules que utilitzem per anomenar a les persones grans, hi ha diverses variants, 'tercera' o també 'quarta edat', i la paraula vell no crec que sigui una paraula negativa o de menyspreu, sinó que és una paraula normal dins de la nostra societat. I també hem de distingir entre vellesa cronològica, biològica, psicològica i social, per demostrar que el concepte de vellesa és molt diferent en les diverses cultures i en cada època; no tant sols pel valor que cada societat dóna a la seva fent gran, sinó per l'edat que comença a considerar-se vell a un ser humà. Al segle XIX Alfred Musset parlava de la vellesa com una època que començava als 50 anys. Avui en dia és als 65 anys, en el moment de la jubilació, i es pot estar ple de facultats per gaudir joiosament de la vida, sobretot, des del punt de vista intel·lectual.

gent gran

En les diferents civilitzacions de la història de la humanitat, a la societat romana i al Senat, entre els 'tebanos' i en altres cultures del passat, es valorava en gran mesura l'experiència de la gent gran, hi havia institucions consultives de gent gran que aportaven molta experiència a les societats d'aquella època.

La política encara no ha estat capaç de preocupar-se de l'envelliment progressiu de la població occidental. Així les coses, el poder desaprofita de forma inconscient la gran experiència que suposa el fet d'envellir i el bagatge del coneixement; en creure que la joventut ho significa tot. Els especialistes sembla que estan d'acord en una cosa: que la intel·ligència no s'ha de perdre amb l'edat. Ans al contrari, és més rica 'la intel·ligència es forja amb els coneixements que un aplega al llarg del temps, de l'experiència i de les vivències. També s'ha de saber i tenir capacitat d'utilitzar-la en el medi i en el seu entorn, amb les seves paraules i personalitat de cada persona'. En la història de la humanitat han existit moltíssims exemples de personatges que han aconseguit grans coses en la seva vida sense fer-se vells. Sobre aquest assumpte, Anclair deia que 'no es compten els anys dels homes només quan un no té res més en el seu haver'.

Sobre els consells que es poden donar perquè la gent gran aprofiti totes les possibilitats que dóna la vida, els especialistes afirmen que més que donar consells s'han d'oferir orientacions i pautes. Si a les persones grans el món els cau al damunt, aquestes han de procurar acostar-se a les associacions o grups pròxims, als psicòlegs, assistents socials, que els informaran. I també les persones grans que formen part d'aquest col·lectiu i que han passat per aquestes mateixes situacions, els assessoraran degudament.

Participar en les activitats, informar-se participant, és una forma d'obrir nous camins. Com deia l'escriptor francès André Maurois 'una persona sempre ocupada no té pas temps d'envellir'.

Bon Nadal i Bon Any Nou a tothom i fins a la propera Cercavila.

Antoni Domingo

PARTICULARS - Pere Terrado

LA PARTIDA DEL PEDRÍS DEL TERME DE LA VILA D'ALGUAIRE

La referència més antiga que hem trobat del Pedrís no és en el document més antic que en parla, sinó en un d'esmentat per tots els historiadors que han estudiat l'època medieval de Lleida, el qual es refereix a l'època en què pressumptament els sarraïns de Lleida termenaren llur territori. Es tracta d'un document sense data atribuït al segle XII per diversos autors, però estudis recents de l'historiador Flocel Sabaté, l'atribueix als segles XIII o XIV, cosa que segurament no afecta l'existència dels topònims en època sarraïna. El document és conegut amb el nom de *Termini antiqui civitatem Ilerde*[1]. Una de les fites que en determina els límits diu literalment: *et casas dabdalaçiç que sunt prope petriç*, és a dir, que el terme de Lleida passava per les cases d'un tal *cAbd al-cAziz*, que eren prop del Pedrís. D'aquesta citació inferim que, si en temps dels àrabs el lloc ja s'anomenava Pedrís, i el topònim és d'origen llatí, gairebé podríem assegurar que el lloc del Pedrís ja existia en època romana amb el mateix nom. Sobre l'origen etimològic de Pedrís direm que segons Coromines[2] deriva de pedra, mot que prové del llatí *petra*, 'roca', i aquest del grec πετρα [petra]; i Moll, hi afegeix, dins del mateix corrent, que prové d'un possible mot llatí **petriceu*, 'de pedra'[3].

La ubicació de la partida del Pedrís, dins de l'horta del terme d'Alguaire, ve determinada per quatre importants topònims que en delimiten molt bé el perímetre; els quals són: el camí de Ratera, el camí de la Portella, la Segla o canal de Pinyana i el Reguer. Per tant, la partida del Pedrís al nord, limita amb la partida dels Domenges, mitjançant el camí de Ratera; al sud, confronta amb la partida de la Coma, mitjançant el camí de la Portella; a l'est, afronta amb el Reguer, a l'altre costat del qual hi ha l'anomenada partida de Ratera; i a l'oest, limita segons el cadastre, amb la partida de l'Eral, mitjançant el canal de Pinyana. Per precisar una mica més afegirem que el nord-oest també afronta, un petit tram, mitjançant la Segla, amb la partida del Serrat; i la punta que forma l'extrem sud-est limita amb la partida de Comafarta.

Val a dir, arribats en aquest punt, que també figura com a pertanyent a la partida del Pedrís, segons el cadastre, la peça de terra que hi ha damunt de la Segla on hi havia hagut la central hidroelèctrica d'Alguaire, cosa que no hem tingut en consideració en elaborar el plànol adjunt. No obstant, creiem que aquests límits i afrontacions, s'ajusten prou bé als que històricament ha tingut la partida. Cal dir, encara, que algun indret de la mateixa partida s'ha conegut popularment en algun temps amb algun altre nom com, per exemple, ho veiem en la següent citació: el dia 22 de febrer de 1773, Josep Moreno, vengué a Francesc Llacera, ambdós pagesos d'Alguaire, una peça de terra situada a l'horta i terme de Ratera, a la partida de 'friginet' Freixenet, la qual afrontava a migdia amb el camí de la Portella, i a tramuntana amb el Reguer; no caldria dir que amb aquestes afrontacions, forçosament era situada dins la partida del Pedrís[4].

La primera citació que hem trobat del Pedrís és al testament de Pere Adalbert, de l'any 1164 o 1165, el qual entre altres disposicions va deixar al seu fill Ramon l'honor (possessió de terra) que tenia al Pedrís, excepte un tros que va deixar a la seva filla Pereta, i el producte de la meitat de sis olivers que va llegar a santa Maria de la Torre[5]. Set anys més tard, al mes de setembre de 1171, fou Ermessèn, la vídua de Pere Adalbert, la que donà al seu fill Ramon i a la seva muller Sança, els drets que tenia sobre el Pedrís, amb les mateixes excepcions que ho féu el seu difunt marit. En aquest document veiem que Ramon que sembla que s'hauria hagut de dir Ramon Adalbert, prenent com a llinatge el segon nom del seu pare, l'anomenen Ramon del Pedriç[6]. Un clar exemple de com un topònim esdevingué antropònim, és a dir, com el nom de la terra passà a llinatge, un fet invers al que succeí quan vam veure la partida de la Serrana, en aquell cas, la propietària d'una terra va donar nom a la partida, i en aquest, és el nom de la partida la que donà nom a una persona. Aquest Ramon del Pedriç degué d'arribar a posseir bona part de la partida entre la seva honor i les adquisicions, que tot seguit veurem, que va anar fent.

La partida del Pedrís fou segurament cobejada tant per Alguaire com per Ratera, perquè formés part del seu terme, ja que, en alguns documents, hi figura com a pertanyent al terme d'Alguaire, i en altres que formava part del terme de Ratera.

[1] AML, Ms. 1372, f. 143v.-145v.
[2] Onomasticon Cataloniae, 1996, vol. VI, p. 178.
[3] DCVB, 1985, vol. VIII, pàg. 371-372.
[4] AHCBal. Fons Notarial, reg. 4-1-4, f. 39r.-v.
[5] Diplomatari d'Alguaire... Alturo, 1999, doc. 13.
[6] Diplomatari d'Alguaire... Alturo, 1999, doc. 21.

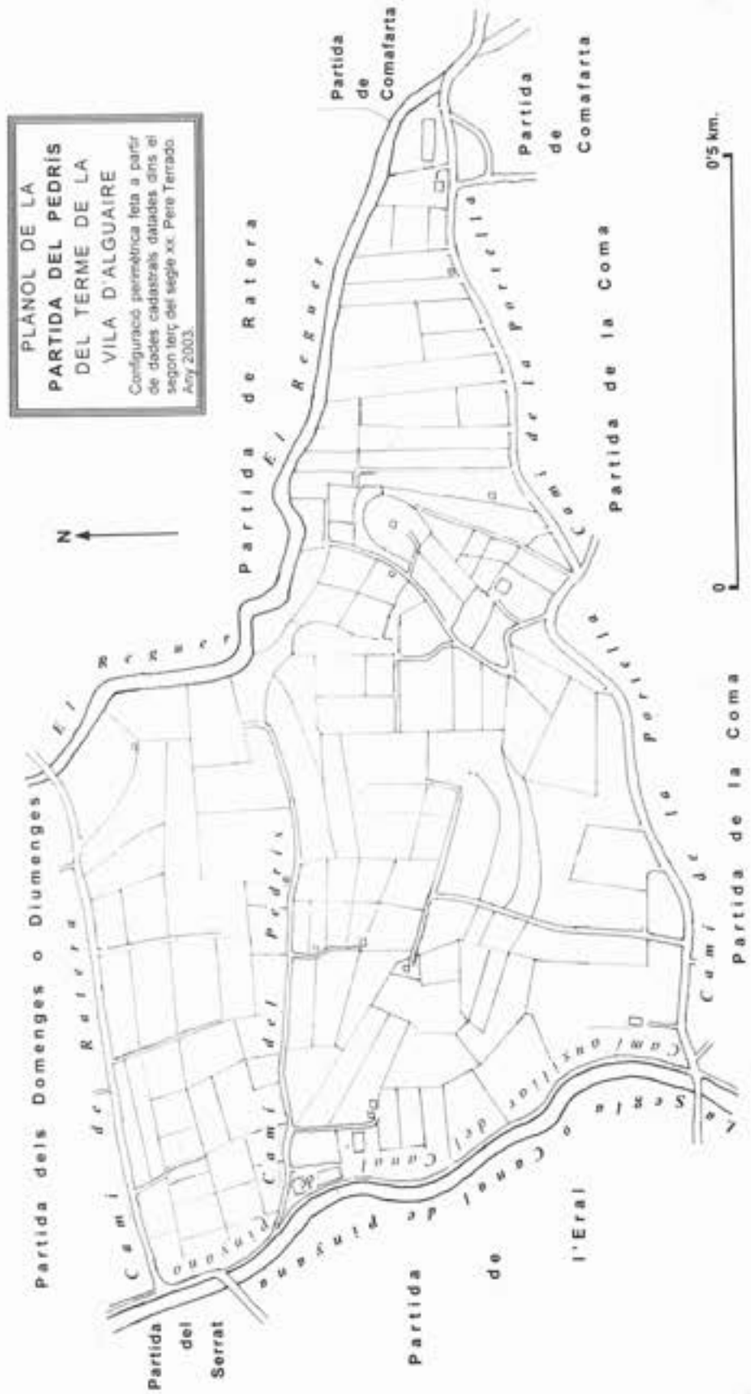

Nosaltres ens inclinem a creure que pertanyia al terme Ratera, ja que els primers documents que s'hi refereixen la hi situen. Aquesta qüestió de la pertinença desaparegué al segle XIX que fou quan van quedar refosos en un de sol els termes d'Alguaire i de Ratera. Veiem aquesta pertinença en els següents documents: a la permuta que van fer Ramon del Pedriç, i Bernat Gil, de dos trossos d'alou que tenien al terme de Ratera, al lloc dit davall del Pedrís, en data 18 d'agost de 1185[7]. Més clarament es veu, a la venda a cens que feren el matrimoni Ferrer de Juneda, i Ermessèn, a Ramon del Pedriç i a la seva muller Sança, de la tercera part del Pedrís, situat al terme de Ratera, això fou el 30 de març de 1186[8]. Encara, el 17 de gener de 1187, adquiriren Ramon del Pedriç, i la seva cònjuge Sança, a Rossa, muller de Pere Ramon, i a les seves filles Sança i Jordana, tres sorts de terra situades *in termino de Ratera, in loco ubi dicitur al Pedriç*, és a dir, situades al terme de Ratera, al lloc anomenat el Pedrís[9].

Una altra menció de l'època la trobem el 23 de desembre de 1199, quan Joan Riculf i la seva dona Joana van empenyorar una vinya situada al Pedrís, la qual tenien per Ramon del Pedriç, que hi va donar el seu consentiment, salvant, però, el seu dret i senyoria consistent en cinc sous de cens, i dos diners per la sèquia[10]. Val a dir que encara podríem fer unes quantes citacions més d'aquesta època relacionades amb la partida i amb Ramon del Pedrís, però per no ésser reiteratius, i no allargar-nos tant, us les estalviem.

Canviant de segle, trobem altres referències a la partida del Pedrís, el 16 de maig de 1215, Maria Bret i el seu fill Nicolau vengueren a Pere Jover i a Dolça, la seva muller, una sort de terra i vinya situada al terme de Ratera, al lloc del Pedrís, pel preu de cent-vint sous jaquesos i el cens anual d'una faneca de blat tercenc i dos diners per la sèquia[11].

Fent una breu digressió, direm que cal tenir molta cura amb els documents que parlen del lloc del Pedrís, ja que enlloc de referir-se al Pedrís d'Alguaire, poden tractar d'un antic terme que té el mateix nom i també fou dels hospitalers, el qual està situat prop de Bellcaire d'Urgell, al terme del qual actualment pertany.

[7] Diplomatari d'Alguaire... Alturo, 1999, doc. 53.
[8] Diplomatari d'Alguaire... Alturo, 1999, doc. 54.
[9] Diplomatari d'Alguaire... Alturo, 1999, doc. 58.
[10] Diplomatari d'Alguaire... Alturo, 1999, doc. 119.
[11] Diplomatari d'Alguaire... Alturo, 1999, doc. 199.

Al segle XV també trobem diverses referències a la partida del Pedrís. El 27 de setembre de 1474, Joan Guara, espaser, de València, en nom propi i com a tutor de Bartomeva i B. Guara, vengué a Joan Çanou, d'Alguaire, una peça de terra situada al terme d'Alguaire, a la partida de la calçada del Pedrís. I el 12 de setembre de 1484, Guillem Morella, pagès d'Alguaire, vengué a Joan Mercat, teixidor, de Montagut, una peça de terra situada a la partida del Pedrís, pel preu de vuitanta sous barcelonesos; hi actuaren de testimonis Joan Castelló, i Jaume Estrada, habitants d'Alguaire[12].

Al llibre de cobrament de censos de la baronia d'Alguaire del monestir de Santa Maria d'Alguaire, corresponent als anys de 1626-1640[13], hi figuren 20 censataris que tenien o conreaven terra a la partida del Pedrís. Aquests eren: la vídua Joana Llombart que hi tenia 16 jornals; Salvador Fals que n'hi tenia un; Claudi Pezanes, que n'hi tenia dos; Bartomeu Gensach, de la suma de Gombau, hi tenia tres fanecades; Andreu Puigmitjà hi tenia un jornal de terra; la pubilla filla de Pere Novals, també n'hi tenia un; Pere de Ramon, de la suma de Lluc Grau, hi tenia tres pórques; Jaume Vicent i Esperança Salvador, cònjuges, hi tenien dos jornals de la suma de la vídua Soguer; Joan Camps hi tenia un jornal i mig; Caterina d'Adeu hi tenia una fanecada i mitja de la suma de Pau Vilanova; el pubill de Joan Llabata hi tenia un jornal; Jaume Vallès també hi tenia un jornal; Francesc Masses hi tenia un jornal de la suma de Pere Anton Casals; la senyora Jerònima Puig hi tenia cinc jornals; Francesc Novals hi tenia dos jornals; Joan Guiu, prevere, hi tenia un jornal i mig amb un hort, i mig jornal més de la suma de Miquel Escobet; Joan Soguer, i per ell mº. Lluc Melet hi tenia un jornal i mig; Domènec Durany i la seva muller Caterina hi tenien mig jornal; Pere Marçal hi tenia un jornal; i Pere Espert n'hi tenia deu. El total de terra suma 49 jornals i 9 pórques, més, 4'5 fanecades.

A la partida del Pedrís, segons el capbreu de 1740[14] hi havia 19 peces de terra repartides entre 12 censataris o emfiteutes, que sumaven una superfície de 46 jornals i 11 pórques, més 3 fanecades i mitja, i 11 almudades, els quals pagaven el cens corresponent al monestir de Santa Maria d'Alguaire, els noms dels quals eren: Anton Badia; Josepa Espert, casada amb Josep Nadal; Anton

[12] ACA. Monacals Hisenda, reg. 2469.
[13] ACA. Monacals Hisenda, reg. 2475.
[14] AHL. Fons Notarial, reg. 898.

PARTICULARS - Pere Terrado

Costa; Paula Giró, muller de Pere Banyeres; Josep Gonsales; Josep Ribes; Josep Nadal i Mor; Baldiri Montaner i Forcada; Lluís Salvia; Maria Mall, casada amb Josep Pedrol; Josep Llombart; Marianna Forcada, vídua, i el seu fill Baldiri Montaner; i, Josep Roma i Gertrudis Marta, cònjuges.

Al capbreu de 1764[15], hi figuren 20 peces de terra que pagaven els pertinents censos al monestir d'Alguaire, amb una superfície total de 45 jornals i 9 pórques, més 3 fanecades i mitja i 5 almudades, distribuïdes entre quinze emfiteutes els noms dels quals eren: Silvestre Barrera; Josepa Costa, casada amb Anton Badia i Jou; Anton Badia; Josep Banyeres i Giró; Pau Basi, major; Manuel Fabregat; Josep Llombart i Melé; Narcís Moix, prevere, i el seu germà Francesc Moix; Josep i Ramon Nadal i Romeu; Anton Nadal, fill; Maria Mall, muller de Josep Pedrol; Josep Pujades; Josep Rodié, menor; Anton Sabater, i Erasme Sabater, pare i fill; i Francesc Salvia.

Al segle XIX, les terres de la partida del Pedrís –com totes les altres terres que el monestir d'Alguaire tenia en alou i senyoria directa– que figuren als capbreus del segle XVIII els quals acabem de veure, es van desamortitzar, amb la qual cosa els emfiteutes d'aquelles terres van passar a ésser propietaris amb tots els drets, pagant l'import de la corresponent desamortització a l'Estat, és clar. A més de les terres del monestir també es desamortitzaren en dita partida terres d'altres institucions com: el Benefici de la Mare de Déu del Roser que hi tenia dues peces de terra una d'un jornal i una pórca, i una altra peça plantada de vinya i olivers de 5 jornals i 3 pórques. La Comunitat de Preveres, Vicari i Beneficiats d'Alguaire hi tenia una peça de terra dividida en 3 bancals d'un jornal i 120 vares de superfície, amb un valor taxat de 2.500 rals i capitalitzada en 4.200 rals, quantitat per la qual va sortir a subhasta. El Benefici de Santa Bàrbara i Sant Andreu hi tenia una peça de terra d'un jornal i una pórca taxada en 2.010 rals, la qual es va subhastar i adjudicar el 13 d'abril de 1864 per 6.290 rals a Joan Mestre i Camps[16]. També el Benefici, anomenat, de Puigverd hi tenia cinc jornals.

En aquesta època, el 4 d'agost de 1858, Jaume Banyeres i Corberó, d'Alguaire, de cal Peretó, revengué a Isidre Farreny i Baella, d'Alguaire, com a successor de Manuel Moncasi, d'Alguaire, dues peces de terra situades a l'horta i terme de Ratera, del municipi d'Alguaire, pel preu de 300 lliures, que li havia traspassat Manuel Moncasi, d'Albelda, una de dos jornals a la partida del Pedrís, i l'altra d'onze pórques, a la partida de les Roques, pel preu de 3.200 rals de billó[17]. Hem fet aquesta menció per un doble motiu: perquè assenyala la pertinença de la partida del Pedrís al terme de Ratera en època moderna, però dins del municipi d'Alguaire; i perquè ens ha cridat l'atenció el fet que Jaume Banyeres, va signar com a Jaume i no *Jaime*, essent com era ja aquella època, com tantes altres, de profunda castellanització en què fins i tot els noms propis es traduïen. Cal recordar que ja s'havien dictat moltes de les lleis d'imposició de l'espanyol i de marginació de la llengua catalana en tots els ordres de la vida pública.

Al segle XX segons dades del cadastre, devers 1970[18], hi havia 95 peces de terra, amb una superfície total d'uns 469.875 m². com a curiositat direm que la superfície mitjana de cada parcel·la era d'uns 4.946 m². però la superfície real oscil·lava entre els 250 m². de la parcel·la més petita i els 32.250 m². de la més gran. El nombre de propietaris era de 67, dels quals 49 tenien una peça de terra, 11 en tenien dues, 6 que en tenien tres, i un que en tenia sis. Aquests darrers sis trossos eren de propietat comunal amb un total de prop de dues hectàreés, en concret 19.750 m². El nombre de subparcel·les construïdes era de 16 amb una superfície total de 1.790 m²., amb les denominacions de casa, caseta, o corral.

Acabem fent una breu, simple i no exhaustiva relació dels topònims compostos que s'han generat a partir del Pedrís, són: la Calçada del Pedrís; la Calçadeta del Pedrís; el Camí del Pedrís; el Reguer del Pedrís (per a designar el tros del Reguer que hi toca); el Carreró de la Calçada del Pedrís; el lloc anomenat davall del Pedrís; el Domenge del Pedrís, per a indicar un lloc dels Domenges proper al Pedrís; el Pedrís d'en Gençana; i les Roques del Pedrís, etc.

Pere Terrado

[15] AHL. Fons Notarial, reg. 920.
[16] AHL. Fons d'Hisenda. Capsa 39, carp. 3.
[17] AHL. Fons Notarial, reg. 1.131, núm. 540.
[18] AHL. Fons Cadastral. Alguaire.

PARTICULARS - Antoni Domingo

EL BASTÓ DE L'AVI DE L'AMOR ALS VELLS

El meu avi, que al Cel sia,
no era un geni ni era un savi!
però era molt bo...!, i tot el dia
jo em recordo del meu avi.
Del meu avi i son bastó
jo em recordo tot el dia...!
que el meu avi era molt bo,
i el bastó per mi servia...!
Tinc present, com si fos ara,
que petit ja era un rebec;
quantes voltes el meu pare
va renyar-me amb un renec...!
Emperò l'avi, quan ho veia,
'Fuig! – li deia – no és això...'
I em donava, si no creia,
un copet amb el bastó.
Més grandet, la bastonada,
Quantes voltes vaig tastar...!
Emperò sempre mesurada,
que en sabia de pegar...!
I si feia el ploramiques,
l'avi em deia: 'Fóra bo...!
Si no creus i no t'apliques,
que en menjaràs de bastó...'
De quan a l'escola anava,
Molts records en servo encar;
si algun dia em barallava,
o al mestre feia enfadar;
si la lliçó no sabia,
o algun cop feia *rodó*...
explicar-los bé podria
del meu bon avi el bastó...!
I com em sermonejava
sent ja quasi un home fet!
Que el meu avi m'estimava...
Com tot avi estima un nét...!
I que era pur son afecte
en glossar en son sermó:
'Noi...! vull que pugis ben recte!,
tant recte, com mon bastó...!
Quan vaig ser ja tot un home,
al meu avi vaig besar;
aquell bes, ma pobra ploma
no el sabria pas pintar.
Què hi farem...! Jo prou voldria
tenir per això talent...!
Iamb quin goig el pintaria
aquell bes d'agraïment!
Poc després l'avi finava;
a casa, quina tristor!
Fins semblava que plorava
amb nosaltres, el bastó...!
El bastó va cuidar-se
D'esmenar els seus malfets,
ara haurà d'encarregar-se
de mos fills i de mos néts...!
El meu avi, que al Cel sia,
No era un geni ni era un savi;
però era molt bo...! I tot el dia
jo em recordo del meu avi.
Del meu avi i son bastó
jo em recordo tot el dia...!
que el meu avi era molt bo,
i el bastó, per mi servia.

Antoni Domingo

PARTICULARS - Ramon Moncasi

A SANTES CREUS

Passo a publicar aquesta senzilla poesia que m'ha proporcionat un familiar. Em sembla que s'escau en els moments que estem passant a Catalunya, ja que cal reflexionar una mica en el que els polítics ens volen fer veure, sobre que gaudim d'una gran llibertat. Jo crec que si ens deixem portar per un esperit conformista, acceptant les normes que ens dicten des de el govern de Madrid, tornarem al que diu la poesia.

«Vindran aquella gent avorrida que de Castella vingué com cent escamots de lladres, com estols de famolencs, destruint les nostres gestes, calant foc en nostres lleis.»

A SANTES CREUS

Cada vegada que'm sento
dins del cor minvar la fé
del sentiment de la Pàtria,
jo m'en vinc a SANTES CREUS.

Aquí s'hi rabeja l'ànima
i van esclatant ensemps,
aquells record gloriosos
que Catalunya escrigué
en el llibre de sa Història,
plenes d'or i fulls d'argent.

Aquí, sota aquestes voltes
on dorm Pere Tercer,
el monarca llegendari;
el valent entre'ls valents;
l'Almirall Roger de Llúria,
princeps, abats, cavallers,
que feien que Catalunya
tot el mon la respectés,
jo hi solc vindre, de vegades,
i el record, ¡ira de Déu!

d'aquella gent avorrida
que de Castella vingué
com cent escamots de lladres,
com estols de famolencs,
destruint les nostres gestes,
calant foc en nostres lleis,
introduint en el sagrari
de nostre estimat terrer
tot un infern de calumnies,
fills de filles de bordell,
¡VISCA CATALUNYA LLIURE!
¡CATALUNYA INDEPENDENT!
Crida mon cor i mon ànima
quant sóc aquí a SANTES CREUS
com enèrgica protesta
contra els castellans aquells,
de la raça maleida,
púrria i rebuig de l'infern.....
.....
.....
Catalans de Catalunya:
Si a Catalunya estimem,
defensem-la amb fe i coratge,
amb trabuc i gavinet,
amb l'ancesa barretina
tot esguardant SANTES CREUS;
i al crit de l'INDEPENDÈNCIA
en tocan el Somatén,
diguem ben alt, que la Pàtria
dels Jofres i'ls Berenguers,
si ha estat esclava fins ara,
ja no vol ser-ne mai més!!!.....

SANTES CREUS, juliol de 1893

Agraeixo al Peret del Cassany, que és el parent que m'ha facilitat aquest petit document, perquè la poesia ens ajuda a encoratjar-nos més, a estimar més Catalunya i a demostrar a les persones que són d'uns altres indrets que els Catalans estimem tot el nostre (la cultura, les costums, la llengua, les lleis, etc.).

Espero que us hagi agradat.

Ramon Moncasi

SAPS QUI ERA: FRANCESC MACIÀ

(Reprenem la biografia d'aquest personatge on ho vàrem deixar a l'anterior Cercavila)

Allà, en les visites a diferents llocs de les terres sud americanes, no ho tingueren tan fàcil per poder-hi accedir, ja que les autoritats d'algun país, aconsellades pels ambaixadors del govern espanyol, els hi posaren molts entrebancs. En tornar a Europa, Macià i Gassol s'instal·laren de nou a Brussel·les per, des d'allí, poder seguir els passos d'una possible caiguda de la dictadura del general Primo de Rivera, que es feu efectiva l'any 1930 amb el nomenament per part del rei Alfons XIII del general Berenguer, començant així el canvi a una anomenada «dictablanda» en oposició a la «dictadura». La repressió afluixà i Macià cregué que havia arribat el moment de tornar a Catalunya. El dia 25 de setembre de 1930 es presentà a casa del seu gendre, el doctor Peyrí. El governador civil, que no volia complicacions, enlloc de detenir-lo el va fer tornar a França. Aquesta mostra de debilitat encoratjà a Macià a tornar, i el 22 de febrer de 1931 i amb tots els permisos a la mà, juntament amb Lluís Companys, Josep Tarradelles, Jaume Aiguader, Joan Lluhí, Ventura Gassol, Joan Casanoves i altres amics, es reuniren a Barcelona els dies 17, 18 i 19 de març de 1931, i d'allí en sortí un nou partit: l'Esquerra Republicana de Catalunya. Macià apareix llavors en públic fent discursos arreu de Catalunya; dient en algun d'ells:

«-Nosaltres no solament representem la intransigència de la lluita per la llibertat de Catalunya, sinó que representem l'amor i la germanor per a tots els homes que pateixen i quan diem que volem la llibertat de Catalunya no volem dir solament la dels catalans, sinó també la d'aquells que sense ser fills de Catalunya han vingut a casa nostra i han donat el seu treball i el seu esforç i la seva vida per a major riquesa de la nostra pàtria.»

El març de 1931 es feren eleccions a tot l'estat i les candidatures republicanes triomfaren arreu. Es

pot dir que *«España se ha acostado monárquica i se ha levantado republicana»*. El rei Alfons XIII davant de l'actitud indiferent dels polítics i d'alguns militars, prepara un manifest de renúncia a la corona i es disposà a sortir d'Espanya cap a l'exili. Els republicans catalans veieren que havia arribat el seu moment i el 14 d'abril al migdia, Lluís Companys i altres membres d'Esquerra Republicana es dirigiren a l'Ajuntament de Barcelona per proclamar la República. Des del balcó plantaren la bandera catalana i la republicana. La noticia s'escampà i eren quarts de tres de la tarda quan Macià proclamà des del balcó de l'ajuntament la república catalana amb aquestes paraules històriques:

«-En nom del poble de Catalunya proclamo l'Estat català que amb tota cordialitat procurarem integrar a la Federació de Repúbliques ibèriques ajudant-les a instaurar el nou règim amb totes les nostres forces. Queda des d'aquest moment format el govern de la República catalana que es reunirà al palau de la Generalitat. Els qui formaran el govern de Catalunya estaran d'aquí endavant disposats a defensar les llibertats del poble català i a morir per elles. Esperem que vosaltres poble català, voldreu també si cal com tots nosaltres morir per Catalunya i per la República.»

El moment era d'una gran emoció per Francesc Macià, que veia fer-se realitat el somni de tota la seva vida. En ocupar el palau de la Generalitat, que era encara de la Diputació de Barcelona, els membres del govern provisional enviaren la notícia arreu de Catalunya, al govern republicà de Madrid i a les principals ambaixades. El mateix dia reunits en un saló del palau de la Generalitat, elegiren com a president de la República Catalana a Francesc Macià i Llussà, que després nomenà el primer govern provisional de la República Catalana, que va estar format per: Macià, President; Ventura Gassol, Política Interior; Rafael Campalans, Instrucció; Joan Casanoves, Defensa; Manuel Serra, Economia i Treball; Salvador Vidal, Obres Públiques; Casimir Giralt, Hisenda; i Manuel Carrasco i Formiguera, Comunicacions. Jaume Aiguader fou nomenat Alcalde de Barcelona i Lluís Companys com a Governador Civil.

El govern de Madrid reaccionà ràpidament i desplaçà a Barcelona tres ministres per pactar uns acords entre els dos bàndols i, després d'una reunió molt llarga i tensa amb el govern de la república catalana, es va creure convenient, molt a desgrat de Macià, que aquest govern es transformés en Generalitat de Catalunya. El gran somni de Macià semblava esvaït. Una anècdota ajuda a entendre l'estat de desànim en què estava sumit Macià aquella nit. Ell era una persona pulcra i polida, i quan la seva esposa aquella nit li feu observar que duia una taca al puny de la camisa, sempre d'una

Grup Municipal Socialista

blancor immaculada, seguí sopant com si res, abstret per la seva desil·lusió.

El 14 de juliol de 1931 s'aprovà l'Estatut d'Autonomia, dit també «l'Estatut de Núria» que fou on s'elaborà.

En aquesta biografia cal recordar una de les millors virtuts de Macià: la grandesa d'ànima. Com deien els clàssics fou un home popular i estimat. El poble el coneixia amb el nom de l'avi. En una visita per les terres lleidatanes una bona dona l'aclamà amb un crit de «Visca lo rei de Catalunya». Fou respectuós amb el catolicisme, creient però no practicant. Però no sempre les coses van igual amb la política i a partir de 1933 la seva popularitat sembla que declinà davant d'una victòria de les dretes a les eleccions generals. Així, a la tardor de 1933 el seu estat de salut empitjorà i els metges li aconsellaren que no es fatigués tant. Havia complert 74 anys i havia envellit molt els últims mesos i, després d'una intervenció quirúrgica urgent, ja no es refeu. El dia de Nadal al matí moria a la casa dels Canonges al Palau de la Generalitat. Pere Coromines signà l'acta oficial de defunció. El solemne enterrament tingué lloc el dia 27 de desembre. Fou un dia de dol com no se'n recorda cap altre en la nostra història. A la rambla les venedores tancaren en no quedar-hi ni una flor. El moment més emotiu fou quan passà el fèretre davant del Gran Teatre del Liceu; l'orquestra va interpretar els Segadors com a marxa fúnebre. I acabem amb unes paraules que li dirigí el seu company fidel Ventura Gassol el 29 de desembre davant el Parlament de Catalunya:

«-Descanseu en pau Francesc Macià, primer president de la Generalitat, que de vós es pot dir el que no es pot dir de gaires homes, que heu mort havent complert allò que era el vostre ideal, que heu mort havent complert la vostra missió. Reposa en pau amic de l'ànima. Reposa en pau que Catalunya vigila.»

Grup Municipal Socialista

MANERES DE FER

Alguaire ha estat notícia als diaris de Lleida, el motiu no ha estat altre que les MANERES DE FER del nostre Ajuntament, a l'hora d'incrementar els impostos municipals. Està clar que l´Ajuntament necessita més diners i la manera més fàcil i menys imaginativa és apujar els impostos, nosaltres entenem que hi ha d'altres solucions com pot ser controlar la despesa o incrementar els ingressos no contributius.

El passat 21 d'octubre el diari SEGRE titulava – ***Alguaire apuja un 20% l'IBI urbà després de 12 anys i les taxes per les finques rústiques augmenten en més del 63%-*** O sigui, en el Ple del 9 d'octubre de 2003 es van aprovar amb 6 vots a favor del grup de Convergència i Unió, 4 vots en contra dels regidors del PSC i amb l'abstenció del regidor d' ERC, apujar la contribució urbana el 20%, la rústica el 63,63% i l'impost de vehicles el 16,66%.

L'Alcalde Sr. Josep Biel, va admetre que es tracta d'una pujada dura si bé va argumentar que els impostos locals no s'havien apujat en els darrers dotze anys. Mala memòria la del Sr. Alcalde!!, ja que sense anar més lluny l'any 2000 la contribució urbana (IBI), l'impost que significa més ingressos per l'ajuntament, va pujar ni més ni menys que el 25%. De manera que ha passat del 0,4 al 0,6 en els últims 4 anys i això significa que ha experimentat un increment del 50%. I el segon impost en importància, el de circulació, va pujar el mateix any 2000 el 9%.

Per posar un exemple clarificador de com han evolucionat els impostos de la contribució urbana d'una casa del poble que l'any 1991 va pagar 18.000,- de les antigues pessetes, l'any 2003 n'ha pagat 32.000,- i l'any que ve, el 2004 en pagarà més de 38.000,-. Aquests són els números reals que tothom pot comprovar en el seu rebut i no el que n'explica amb bones paraules el Sr. Alcalde, dient que en DOTZE ANYS no s'havia apujat la contribució. A més cal saber que aquest impostos, augmenten automàticament cada any segons el cost de la vida.

Concretant, l'any 2004 els veïns i veïnes d'Alguaire veurem en el rebut de l'impost de circulació, que de cada 6 euros que ara paguem, en pagarem 7 (de 1000,- pessetes passarà a 1.166,-), en el rebut de la contribució urbana de cada 6 euros en pagarem 7,20 (de 1.000,- pessetes passaran a 1.200,-) i en la contribució rústica de cada 6 euros en pagarem 9,8 (de 1.000 pessetes passaran a 1.636,-). A partir d'ara en el cas de la rústica ja podem estar tranquils, no s'apujaran més ja que hem arribat al màxim que permet la llei.

Bé, la tardor avança i les festes nadalenques no són gaire lluny, voldríem fer arribar a totes les famílies d'Alguaire en aquests dies tan entranyables un missatge d'esperança i confiança en què les futures generacions puguin gaudir d'un món més pacífic i solidari.

Bones Festes de Nadal i Any Nou

Grup Municipal Socialista

Grup Municipal Socialista **Grup Municipal d'ERC Alguaire**

UNA IMATGE, MÉS QUE MIL PARAULES

Nosaltres no fem trencar el cap on és el lloc on pertany aquesta fotografia, encara que els veïns que hi passen cada dia ja ho han endevinat. Pertany a la sortida de la carretera nacional 230 i entra al camí de Canisella. No és l'única tapa de registre que es va quedar per arreglar quan a corre-cuita es van asfaltar alguns camins perquè es presentaven les eleccions municipals i calia recollir algun vot més (no va donar resultat perquè se'n van recollir menys). Però deixem de banda les eleccions passades i esperem que quan surti publicada al Cercavila aquesta fotografia puguem agrair l'acabament d'aquesta obra i no estigui aixi fins que tornem a necessitar el vot dels veïns.

Grup Municipal Socialista

FELICITATS PER CANVIAR DE PLANTEJAMENTS

Molt bé Sr. Josep Biel, des del grup municipal d'ERC estem gratament satisfets per les seves declaracions davant les càmeres de TV Lleida, que vàrem poder veure i escoltar en la entrevista que li feren durant el transcurs de la Fira de la Figa.

Vostè va anunciar la voluntat de construir un pavelló polivalent de 2000 metres quadrats que estaria llest per la propera Fira de la Figa, per això el felicitem.

No fa gaires dies que vostè no pensava així, quan es va reunir amb nosaltres per oferir-nos la regidoria d'obres. Aquesta no era la seva prioritat ni la del seu grup. CiU volia cobrir la Plaça del Casal amb una coberta amb pilans, però com que urbanisme no els autoritza, per la impossibilitat de requalificar uns altres terrenys que substituïssin la superfície de la plaça; ja que és zona verda i així ho diuen les normatives. Vist aquest impediment ens va anunciar l'obra de cobriment de la pista de bàsquet que hi ha al costat del camp de futbol vell.

Però afortunadament a la fi se'ls ha encès la llum de l'enteniment hi ho han reconsiderat i, després de l'anunci a TV de Lleida, ho han presentat al pla únic d'obres i serveis de la Generalitat de Catalunya, que és d'on realment es poden treure recursos per finançar el projecte .

Nosaltres estem gratament sorpresos de que hagi fet seva la nostra proposta i que tingui com ha prioritat una idea exposada des del nostre grup.

I per acabar, li fem una pregunta públicament. Te intenció d'executar el projecte que ens va ensenyar de reurbanització i ampliació dels carrers d'Alguaire?, i els polígons industrials tindran un impuls definitiu?, perquè és llastimós que aixi empresaris del poble hagin de comprar naus fora de la vila per la impossibilitat d'adquirir-les aquí.

Esperem que ens contesti públicament en aquesta revista perquè tot el poble conegui el seu futur immediat.

Grup Municipal d'ERC d'Alguaire

SENYERA RÈCORD

11 DE SETEMBRE - DIADA DE CATALUNYA

Des del grup municipal d'ERC d'Alguaire, i amb motiu de la Diada de Catalunya, es va confeccionar una Senyera, que fou penjada a la Serra, les dimensions de la qual són de 353 m² aproximadament (26x13,60m), uns 60 m² més que la bandera espanyola ideada pel Sr. Aznar, a la que reten homenatge des de la Plaça Colón, a Madrid i amb la que ens han volgut imposar el sentiment unitarista espanyol, menyspreant la nostra identitat.

És també, i segons la nostra informació, la senyera més gran que existeix. Actualment, Catalunya es troba en unes condicions molt preocupants tant a nivell econòmic, com a nivell cultural i lingüístic.

Per posar un exemple, fa només uns dies que el govern espanyol ha refusat la proposta al Parlament Europeu sobre el reconeixement oficial de la llengua catalana a nivell europeu. Existeixen llengües amb molt menys parlants que ja estant reconegudes. El català és la setena llengua en nombre de parlants a Europa i la quarta a nivell de publicacions que s'editen, fins ara, però amb restriccions com aquesta només es desitja la seva marginació.

La Diada és un dia propici per festejar amb força i orgull la nostra identitat, però també per reflexionar sobre tot això.

La penjada de la Senyera, que el dia 11 de setembre es va poder veure a la Serra d'Alguaire; és la nostra aportació a aquesta festivitat i a la reivindicació dels interessos i dels drets de Catalunya com a poble, que ja és hora que siguin escoltats, seriosament.

La Senyera que s'ha confeccionat des del nostre equip municipal és una Senyera pel poble, amb això, romà a la disposició de l'Ajuntament per emprar-la en els diferents actes que es considerin oportuns.

I és la nostra voluntat que en els propers anys pugueu participar en la col·locació de la senyera tots els veïns del poble, compartint l'acte amb nosaltres.

**Agraïments: ERC Juneda, ERC Lleida, ERC Almenar i, molt especialment, a Josep Cornella, d'Almenar.*

PARTICIPACIÓ A L'AJUNTAMENT I OFERIMENT D'UNA REGIDORIA

Des del grup municipal de CiU i a través del Sr. Alcalde, Josep Biel, se'ns va oferir la possibilitat d'entrar a l'equip de govern amb l'oferiment de la regidoria d'Obres.

Des del primer moment, la proposta fou refusada pel nostre equip municipal, per diferents motius:

1.- En primer lloc perquè, tal i com va anunciar el nostre regidor d'ERC, Eleuteri Comella, en l'acte de presa de possessió al càrrec de regidor a l'Ajuntament, la nostra idea era que tots els grups municipals entressin a formar part d'aquest govern, amb un Ajuntament d'unitat. En un poble no tenim tantes discrepàncies perquè així no pugui ser, i el que fomenti el contrari una de dos, o és incapaç de dialogar per buscar consens, o es creu molt millor.

2.- La regidoria d'Obres , depèn directament de la d'Urbanisme, que regeix un dels membres de CiU, per tant les decisions i iniciatives que des del nostre equip es poguessin dur a terme, estaven clarament limitades i subjectes a les de CiU a través de la Regidoria d'Urbanisme. La nostra prioritat era la construcció d'un pavelló polivalent, tant en àmbit d'urbanisme com de cultura. Si aquesta proposta hagués estat acceptada durant les negociacions, hauríem tingut en consideració la possibilitat d'entrar al govern. Aleshores aquesta idea va ser refusada pel Sr. Josep Biel que fou el nostre interlocutor, i ens proposà com a obra prioritària la reordenació i ampliació urbanística dels carrers del poble, obra que no ha estat inclosa al PUOS.

3.- Tenint en compte això, i l'ambigüitat en les intencions de l'oferta de CiU per oferir-nos una regidoria, tot i tenint la majoria absoluta, és lícit atendre's a què l'acceptació de la regidoria no era un fet gratuït ni estava subjecte íntegrament a raons de participació i representació democràtica.

4.- Per últim, l'oferta de la regidoria d'Obres representava una proposta unilateral, no subjecta a alternatives. Des del grup municipal d'ERC es va plantejar l'opció de participar en la regidoria de Cultura, ja que considerem que des de les nostres possibilitats i la naturalesa d'aquesta regidoria la nostra aportació podria ser més profitosa i menys problemàtica, atenent a què, amb l'acceptació de la regidoria d'Obres, el nostre equip hauria de continuar amb la política que s'havia portat a terme fins aleshores amb l'anterior govern de CiU i amb la qual mantenim diferències significatives.

Amb tot això, des del grup d'ERC d'Alguaire decidim optar per desenvolupar una oposició constructiva a les actuacions del govern municipal de CiU.

Això implica participar en les directrius que des del nostre equip es considerin correctes en funció del nostre programa electoral i els nostres ideals polítics, però també oposar-nos tot oferint alternatives a aquelles directrius que no s'entenguin des d'aquests criteris.

ERC ALGUAIRE

ESTIMATS VEÏNS

Els veïns d'un poble vivim en un àmbit on gairebé tots ens coneixem, de manera que podem copsar més les millores que en el seu entorn es produeixen, així com els serveis dels quals gaudim els veïns i quan podem comparar, des de la nostra perspectiva personal o empresarial, si la participació que el consistori ens demana mitjançant les contribucions està ben gestionada. Aquesta és una reflexió que hem de fer abans de caure en la fàcil crítica o desqualificació o en el tòpic de que jo pago els meus impostos i, per tant, tinc dret a tot. La paraula impost no m'ha agradat mai, sona a imposició, i el que realment es pretén a nivell de poble és una contribució mitjançant la qual es faci que els serveis funcionin i el poble es modernitzi cap a més i millors serveis que, si funcionen, passen desapercebuts. Com l'aigua potable, l'enllumenat públic, escoles, guarderia, consultoris, biblioteca, llar de jubilats, ludoteca o serveis a institucions i associacions, parcs, jardins, piscines, instal·lacions esportives, i un llarg etcètera, que fan que la nostra qualitat de vida sigui cada dia millor, que l'atenció de l'administració envers a l'administrat sigui cada dia més àgil.

Però tot l'exposat requereix fortes inversions i un important manteniment que s'ha de costejar mitjançant les nostres contribucions. Els veïns hem de valorar si les obres que es fan i els serveis que reben es corresponen al que paguen, i si algú de nosaltres creu que es podrien fer més barates. També, i molt important, si el que paguem desestabilitza realment la nostra economia. Feta aquesta sèrie de valoracions, creiem que el debat està obert. Tots tenim la paraula, després de meditar i passar comptes, és clar.

Si esteu en alguns dels supòsits abans esmentats, o teniu algun dubte sobre qualsevol cosa que atenyi a l'Ajuntament, agrairia que em vinguéssiu a veure per passar el temps que convingués. Vostè veurà i viurà la tasca que es fa des de l'Ajuntament per al Municipi, podrà participar en la mateixa donant la seva opinió, en conseqüència, després d'estar informat. Així mateix, podrà contribuir a divulgar la tasca, les aspiracions de l'equip de govern i, com no, la problemàtica municipal.

Esperant la seva participació, els desitjo Bones Festes a l'entorn de la família i l'escalfor de la llar.

Josep Biel

FINANCES

Benvolguts veïns,

Aprofitant aquest nou número de la revista municipal Cercavila, us volem presentar el que des d'ara serà un espai fix en la mateixa: la secció Economia i Finances. L'objectiu del mateix és fer-vos arribar la situació i les decisions que es prenguin en aquest àmbit per tal d'assolir els nivells de transparència que exigeix la gestió econòmica municipal.

Una de les mesures aprovades per aquest consistori, una vegada analitzada la situació econòmica del nostre Ajuntament, i previ estudi de les despeses derivades dels diversos serveis que es realitzen des del mateix, ha estat l'aprovació de les Taxes i impostos municipals per l'any 2.004, que es va aprovar mitjançant el Ple Municipal 07/2003 de data 09/10/03.

Per tal de poder establir els imports que es cobren dels impostos municipals (I.B.I. en rústica i urbana, I.A.E., Impost sobre els vehicles de tracció mecànica i Llicències d'obres) cal esmentar que l'Ajuntament pot establir el coeficient, a partir del qual es calcula l'import, amb uns mínims i màxims que vénen regulats per Llei. Així, els coeficients regulats i els adoptats per aquest Ajuntament són els que s'expressen en la taula següent:

	COEFS. REGULATS PER LLEI	COEFS. ADOPTATS ALGUAIRE
I.B.I. URBANA	Entre 0,4 i 1,1 %	0,6
I.B.I. RÚSTICA	Entre 0,4 i 0,9 %	0,9
I.A.E.	Entre 0,4 i 3,8 %	1,29
I.V.T.M.	Entre 1 i 2 %	1,4
LLICÈNCIES D'OBRES	Entre 0 i 4 %	2

El criteri que s'ha seguit a l'hora d'adoptar els diferents coeficients és que cada un dels impostos per separat pugui cobrir les despeses generades com a conseqüència del manteniment i els serveis que es deriven de cadascun d'ells.

En el valor adoptat per l'I.B.I. d'urbana s'ha previst, entre altres, l'augment de despesa en energia elèctrica derivada de la il·luminació de la Ctra. N-230 al seu pas per la nostra vila.

Pel que fa a l'I.B.I. en rústica, cal esmentar que s'ha adoptat el coeficient més elevat per tal de poder cobrir les despeses derivades del manteniment i l'arranjament de camins, evitant així el desviament de recursos d'altres partides per aquest concepte. Cal esmentar que des d'aquest Ajuntament s'emplaçarà als diferents agents implicats en aquest tema per tal d'aconseguir la creació d'una Junta de Camins que pugui gestionar d'una forma eficaç les millores a realitzar en aquest aspecte.

L'impost sobre els vehicles de tracció mecànica ha sofert un augment per tal de poder cobrir les despeses previstes pel Pla de Senyalització i Regulació viària que s'aplicarà properament.

El coeficient aplicat per les Llicències d'obres no ha sofert cap variació.

En la següent taula podem fer-nos una idea del nivell en què estem respecte a altres municipis del nostre entorn:

	ALCARRÀS	ALGERRI	ALMACELLES	ALMENAR	ROSSELLÓ	LLEIDA	ALGUAIRE
I.B.I. URBANA	0,72	0,8	0,5518	0,6	0,64	0,763	**0,6**
I.B.I. RÚSTICA	0,64	0,8	0,84864	0,86	0,6	0,648	**0,9**
PLUSVÀLUA	(*)	NO	SI	NO	SI	SI	**NO**
I.V.T.M.	1,32	(*)	(*)	1,3	1,3	1,94	**1,4**
LLIC. D'OBRES	(*)	3	2,70	2,2	2,5	3,16	**2**

(*) No es coneix

Com es pot comprovar, tot i l'augment efectuat en el nostre municipi, podem veure que no ens trobem entre les poblacions més gravades a nivell d'impostos. Igualment, cal destacar que en diversos municipis (Almacelles, Rosselló,....) s'ha aprovat l'impost de plusvàlua, que grava les operacions de compra de béns immobles segons la informació que trameten les notaries als diferents Ajuntaments. Al nostre municipi, de moment, s'ha cregut convenient no aplicar aquest impost per tal de potenciar i facilitar el relleu generacional i les transmissions en rústica i el creixement urbanístic.

Una vegada constituït el nou Consistori, des d'aquesta regidoria s'ha realitzat un exhaustiu estudi de la situació econòmica del nostre Ajuntament. El resultat del mateix fa imprescindible una gestió que passa per la presa de mesures que, tot i no resultar gaire populars, són del tot necessàries. Algunes d'elles són:

- ✓ Modificació de taxes i impostos per tal d'actualitzar-los al cost dels serveis que se'n desprenen.
- ✓ Reducció de les despeses.
- ✓ Contenció de les inversions a realitzar.

Aquestes i altres mesures, en què s'ha estat i es continuarà treballant des d'un punt de vista purament objectiu, es basen en l'austeritat pressupostària, encaminada a reduir al màxim l'endeutament. El profund anàlisi de la situació econòmica actual que s'ha dut a terme, ens aconsella, així com també està succeint en altres ajuntaments propers, dissenyar unes línies d'actuació en el camp econòmic municipal fonamentades en la contenció, per tal que ens assegurin poder afrontar en el futur nous reptes en les millors condicions possibles.

A continuació, transcribim el pregó de la Festa Major d'Alguaire, a càrrec de l'Hble. Sr. Josep M. Pelegrí i Aixut, conseller de Governació i Relacions Institucionals de la Generalitat de Catalunya.

Alguaire, divendres 26 de setembre de 2003.

Alguairencs,

L'ofici de pregones de la Festa Major és un ofici agraït. D'un costat, hi ha la gentilesa de tot un poble, que en els dies més lluïts de l'any, et convida a ésser-hi. I de l'altre costat, hi ha l'estat d'ànim de l'audiència, que predisposa a la felicitat, de qui parla i dels que escolten.

Gentilesa i felicitat, tanmateix, obliguen el pregones a quedar bé. A trobar la paraula justa, l'estil i el contingut adequats. La mesura justa, que no converteixi el pregó en una dissertació inacabable per excés, ni en una al·locució efímera per defecte.

I més que quedar bé el pregones, el que ha de quedar bé és el pregó, oi. I els que heu de quedar satisfets sou vosaltres, reunits aquí al Casal. Els que heu de quedar satisfets sou vosaltres, les pubilles i els fills veïns d'Alguaire, els autèntics protagonistes de la Festa Major.

Bé, feta aquesta introducció, permeteu-me que faci una referència a Sant Fost, o a Sant Faust, que li diuen de totes dues maneres.

Conta la història que Sant Faust era fill d'Alguaire. Des de sempre, Alguaire ha tingut bona relació amb els sants. Si repassem la història, els altars i les festes, ens trobem primer de tot amb Sant Serní –Sant Sadurní–, i després també amb Sant Joan Baptista, amb Sant Andreu, amb Sant Bartomeu; i encara amb el Sant Crist, amb Sant Josep i amb Sant Antoni Abat. Tots ells, aquest sants tenen alguna cosa a veure amb Alguaire i tenen una devoció documentada. Però com us deia, i ja sabeu sobradament, Sant Faust mereix una menció especial perquè va ser fill d'Alguaire.

De fet, el mateix dia 25 de setembre, ahir, que és la festivitat de Sant Faust, havia estat fixat com el dia de la Festa Major d'Alguaire.

Rellegint el Costumari Català de Joan Amades, veiem que parla de Sant Fost i d'Alguaire. Ens en parla suficientment com per fer-nos-en una idea. Ens diu que antigament l'havien tingut per advocat els hortolans i pagesos de l'horta lleidatana. Però també ens diu que la nostra gent poca cosa sap d'aquest sant. I fins i tot ens diu que Sant Fost, segons sembla, no ha gaudit mai de gran devoció a casa nostra, on és gairebé desconegut.

Encara que tot no sigui veritat del tot, el que explica Joan Amades s'ha de tenir en compte, perquè a banda de ser un dels més excel·lents folkloristes i etnòlegs que hem tingut en el nostre país, els seus papers han ajudat molt a recuperar la memòria –potser no la memòria històrica, però sí la memòria llegendària–, i han ajudat a recuperar l'autoestima, de Catalunya com a conjunt, també de les terres i països de llengua catalana, i de cada poble en concret.

Doncs bé, quan Amades parla de Sant Fost i parla d'Alguaire, ho fa en aquestes paraules que ara jo li manllevo i que, tot i que ja les heu de conèixer a bastament, estic convençut que us agradarà de tornar a escoltar:

Sant Fost va ésser pres pels moros, portat a terres africanes i venut com a esclau a un ric senyor, cruel i tirà, que el feia treballar moltíssim i que, a més de no donar-li gairebé menjar, el castigava amb gran duresa. Moltes vegades li féu dir que si abdicava de la seva fe, li donaria bon tracte i el faria el seu aliat en el conreu de la terra, puix que hi entenia més que els moros; però el pagès Fost sempre va rebutjar rodonament les intencions del seu amo,

el qual, en veure la seva gran fermesa, va acabar per interessar-se pel cristianisme, que donava tanta força de voluntat i tant braó, i acabà per convertir-se i per donar la llibertat al seu esclau Fost.

Si haguéssim d'escriure ara la llegenda de Faust, el pagès nascut a Alguaire, probablement escolliríem unes paraules diferents de les que fa servir Amades. Jo mateix, que sóc polític, si en lloc de pregonar la Festa Major ara estigués fent un discurs polític, m'adequaria al llenguatge 'políticament correcte'. Però els pregoners tenen dret a prendre's algunes llicències, i per això m'ha semblat oportú respectar el que ha quedat escrit per Amades tal com ha quedat escrit. Perquè, en definitiva, la lliçó que ens ha de quedar d'aquesta llegenda són els valors: el valor de la feina ben feta de Faust, que li garanteix el futur, i el valor del diàleg entre Faust i el seu amo, que acaba amb la resolució del conflicte que els afectava. Aquests valors, el de la feina ben feta i el del diàleg, malgrat els segles que han passat des de Sant Faust ençà, i malgrat els anys, també ja més d'un segle que ha passat des que ho va escriure Joan Amades fins avui, són valors que es mantenen vigents. I , per això, els he volgut introduir en el pregó.

Escolteu, no us explicaré tota la llegenda de Sant Fost fins al final, com l'explica Amades, perquè ja hem quedat abans que el pregó no ha de pecar per excés, però sí us en relato un fragment més, que em servirà per explicar-vos quelcom que alguns de vosaltres, potser no coneixeu.

Diu Amades que **tornat a Alguaire, Sant Fost va fer una vida molt sana i exemplar, que fou l'admiració de tothom. Quan sentí que se li acostava l'hora de la mort, demanà que, en traspassar, posessin el seu cos damunt d'una mula que tenia per a treballar les terres, que la deixessin anar al seu albir, i que allí on la mula es deturés i demostrés no voler seguir endavant, que l'enterressin.**

Així ho va fer, i la mula emprengué el camí de l'Aragó, travessà aquest regne, s'endinsà pel de Navarra, travessà el de Castella i passà a Àlava.

Bé, fins aquí la llegenda. És més llarga, perquè Amades dóna detalls precisos sobre el desenllaç, però us ho resumiré recordant que Sant Fost, pagès d'Alguaire, és molt venerat al poble de Bujanda, al País Basc. És molt venerat a Bujanda, però també en altres pobles d'Euskadi, a Basauri i Durango, per dir-ne dos que ens poder ser més coneguts.

El que us volia dir, a tomb d'aquest viatge que comença a Alguaire i acaba a Bujanda, és que en part gràcies a Sant Fost, Alguaire és conegut al País Basc. Aquests dies, mentre preparava el pregó, he sentit curiositat per saber què en sabien de Sant Faust a Bujanda i en altres municipis bascos. I ha estat un motiu de satisfacció comprovar que el nom d'Alguaire és present en la història que ells expliquen. L'origen alguairenc de Sant Faust és plenament respectat, i el nom d'Alguaire no només és conegut sinó que, fins i tot, apareix en algun exponent de la cultura tradicional i popular.

Us n'he portat una mostra, en uns versets, que els podríem assimilar a uns goigs, datats fa ben poc, l'any 2001. Són uns versets dedicats a Sant Faust, patró de la festa major de Bujanda, que diuen així (només us en llegeixo una estrofa, que ja fa el fet):

Dos mil uno es el comienzo
del que hace el tercer milenio

Celebramos con honores
a quien fue Santo labriego

Se llegó a estas tierras
remontando el río Ebro
tropezó en una loma
y dijo el mulo «aquí muero»

Fausta fama tiene el Santo
que de Alguaire hasta Bujanda
recorriera sin errarse
semejante caminata

Pregonar una Festa Major és il·lustrar unes paraules de salutació i d'invitació als actes festius, amb algunes referències a la història local o a la narrativa llegendària. Això és el que he intentar fer, centrant l'atenció en la història de Sant Faust; i si me n'he sortit, ben segur que hi ha tingut a veure la Mare de Déu del Merli, que me n'ha concedit la gràcia i, des del seu Santuari, ha passat per alt el fet que el pregó d'enguany, i el pregoner, no es fixessin més en la bonica tradició del pastor que va trobar la imatge de la Verge sobre un merlet.

De festes majors se'n fa a gairebé tots els pobles de Catalunya i també per tot Europa, però encara que sembli que totes les festes majors s'assemblen, no és cert, perquè cada municipi aprofita els dies de la seva Festa Major per allò que ara se'n diu l'autoestima, i que té a veure amb la voluntat d'afirmar-se a si mateix i de definir-se i de significar-se entre les poblacions veïnes. I bona part de l'estimació a Sant Faust, com he intentat relatar –i malgrat l'advertiment d'Amades– i també té a veure amb la veneració a la Mare de Déu del Merli, que es manté cada dia al llarg de l'any i es renova especialment a mitjan de cada mes de setembre, com ha estat recentment.

Tanmateix, em ve de gust agrair que m'hàgiu convidat a fer el pregó de la Festa Major. Ho agraeixo a l'alcalde i ho agraeixo a la comissió de festes, a cadascuna de les entitats, que són un model d'organització i d'il·lusió i esforç col·lectiu (Esbart Alguairenc Bell-Camp, el Col·lectiu Sol de Ponent, l'AMPA del Col·legi Públic Teresa Bergadà, l'Associació de Dones Merli, el Consell Parroquial, el Club Ciclista Alguaire, l'Escuderia CAVA, el Club de Bitlles Alguaire, el Club Esportiu Alguaire i els Amics de la Sardana). I ho agraeixo molt especialment a tots els alguairencs.

Faig meves les paraules que l'alcalde ha escrit en el programa, en el sentit que els de la Festa Major ***'són dies de participació i de trobada de familiars i amics. I també són dies propicis per fer amics nous, per trobar-nos amb la gent, tant amb els veïns, com amb els nouvinguts o els visitants, compartint l'alegria del moment'.***

La Festa Major són els actes festius, que són la columna vertebral de la celebració i que al llarg dels anys van evolucionant d'acord amb els gustos de la societat.

La Festa Major és un moment per fer una parada, i seure a la porta de casa a contemplar la feina feta.

Alguaire és un municipi que basa l'economia en l'agricultura i també en la industrialització. Aquesta forma de vida, allà on es dóna, requereix il·lusió i esforç, i esperit emprenedor per tirar endavant una voluntat i una salut de ferro per superar els moments difícils i per solucionar nous reptes. Alhora, Alguaire és un municipi que sap acollir els forasters i tractar-los com a casa. Jo, que malgrat ser foraster, de 15 quilòmetres enllà, gràcies a vosaltres em sento com a casa, us convido a no perdre mai aquest esperit emprenedor i d'hospitalitat, i aquest esperit de festa, i de respecte pel passat i pel futur, que vénen a ser la mateixa cosa.

Ha passat un any i la Festa Major d'Alguaire torna a ser aquí. Això és el que us he vingut a pregonar.

A tota la gent d'Alguaire,

a tots els fills i veïns,

als que per necessitats de la feina, o els estudis o per circumstàncies familiars han hagut d'anar a viure fora i aquests dies tornen,

a totes les persones de la contrada que aquests dies es retrobaran a Alguaire,

a tots vosaltres i a les vostres famílies

us desitjo la màxima felicitat, aquest cap de setmana de Festa Major i al llarg de tota la resta de l'any.

Aquest és el meu desig més sincer.

Visca la Festa Major d'Alguaire del 2003.

Visca Alguaire.

la foto

Un libro sobre el Islam en Aitona se lleva el Josep Lladonosa

ALGUAIRE - Marta Monjo, una joven becaria de la UdL, fue la vencedora del Premi d'Història Local Josep Lladonosa que ayer se falló en Alguaire con un estudio sobre el Islam en la zona de Aitona desde el siglo XV al XVII. La obra, que será entregada a los lectores de LA MAÑANA en el día de Sant Jordi del 2004, se titula *La Baronia d'Aitona al segle XV. Un exemple de pervivència de l'Islam després de la conquesta cristiana.*

ALVIA ERDOZAIN

Gabinete de Historia Local en Alguaire

Un estudio sobre el Islam en Aitona gana el Josep Lladonosa

Una becaria de la UdL de 23 años se proclama la vencedora de la 14 edición del premio

La Mañana edita unos 15.000 ejemplares para Sant Jordi

Salen otros tres volúmenes de la nueva 'Història de Lleida'

Des del Patronat Municipal 'Josep Lladonosa i Pujol', convidem a estudiants i llicenciats en Història veïns d'Alguaire a que es posin en contacte amb l'Ajuntament d'Alguaire (Carme Agustí), per tal de comentar i estudiar diferents opcions a fi de facilitar la seva incorporació al grup de treball del Patronat.

COL·LECCIÓ DE L'AUTORA LOCAL, LA SRA. TERESA SABATÉ I RODIÉ, DONADA A LA BIBLIOTECA

VENIU A LLEGUIR-LA, US AGRADARÀ !!

COL·LECCIÓ FOLKLORE

- Endevina endevinalla
- Els mesos de l'any
- Ara ve Nadal
- Els dies de la setmana
- Anem al mercat
- Un mal somni
- Juguem als oficis
- Una guineu tranquil·la
- Ara be carnestoltes
- L'abella va a donar un tomb
- Ara be la tardor
- La soca de Nadal
- Ara be la primavera
- El caganer
- St. Jordi
- Anem a Montserrat
- La cuca de llum
- Ballem sardanes
- El pare Noel

COL·LECCIÓ GEGANT

- El diari
- Buscant casa
- A casa
- La bicicleta
- La ciutat
- El zoo
- El partit
- El telèfon
- El supermercat
- Els gegants
- Hem anat a la terra
- El viatge

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

- Pell d'ase
- El flautista d'hamelín
- La caseta de sucre
- Els cignes salvatges
- Les set cabretes i el llop
- Ditona

COL·LECCIÓ LA RATETA SÀVIA

- L'aniversari
- La família
- Noms i colors
- El cos
- A l'escola
- Jugar
- A comprar
- Els sentits

COL·LECCIÓ LES LLETRES

- El conte de la a
- El conte de la é
- El conte de la è
- El conte de la i
- El conte de la p
- El conte de la g
- El conte de la u
- El conte de la t
- El conte de la ò
- El conte de la ó
- El conte de la c
- El conte de la d
- El conte de la l
- El conte de la f
- El conte de la u
- El conte de la m
- El conte de la n
- El conte de la ny
- El conte de la r
- El conte de la s

COL·LECCIÓ ELS DRETS DELS INFANTS

- Un accident
- Ni carbassa ni lila
- L'oreneta viatgera
- En somriure d'en Carles
- Em dic Asetu
- Tu també Sara!
- Bona nit!
- Els bessons de cal turó
- La capsa màgica
- El nen sense nom

LA MILLOR LECTORA DEL MES D'OCTUBRE

FELICITATS!

JUDIT HERVERA LATORRE

A la Biblioteca vàrem fer **'L'hora del Conte'**, sota el títol 'Castanyada-Halloween i els seus costums'.

La Sra. Teresa Sabaté i Rodié fou l'encarregada per dirigir una xerrada als nens, a partir de 3 anys, amb el lema 'Com afrontar la por'.

Així mateix, els més petits vàren poder passar també una bona estona tot pintant i, a tots aquells qui agafessin dos contes, se'ls entregà un petit obsequi.

TAMBÉ US FEM SABER QUE ESTRENEM VÍDEOS NOUS, TANT INFANTILS COM PER A ADULTS

VENIU AL TELECENTRE D'ALGUAIRE!

BIBLIOTECA D'ALGUAIRE Josep Lladonosa i Pujol

-INTERNET GRATUÏT

-CURSOS DE FORMACIÓ AMB CERTIFICAT DE LA GENERALITAT (INICIACIÓ A INTERNET, CORREU ELECTRÒNIC, ETC.)

-LLIBERTAT D'HORARI I TAMBÉ DES DE CASA.

-INFORMA'T

LUDOTECA

JOCS INFANTILS

LES PLATETES

MATERIAL: xapes de cervesa o de vi.

COM S'HI JUGA:

L'objectiu és aconseguir platetes diferents.

S'aixafen les diferents xapes per fer-ne les platetes. Cada jugador en col·loca unes quantes a terra i, per torns, intenten girar-les tirant-t'hi una altra a sobre.

Si les giren, se les queden. Si es toquen però no es giren, no se les queden.

LA RODA (EL RUTLLO)

MATERIAL: un cèrcol de ferro d'uns 50 cm. de diàmetre de mitjana i una vareta, també de ferro, que al cap de baix té un ganxo en forma d'U

COM S'HI JUGA:

S'empeny el cèrcol amb traça amb la vareta i es fa córrer. Els més traçuts poden fer filigranes amb aquest estri, fent-lo passar per on volen, fent-li fer ziga-zageues o girades sobtades.

HA ESTAT NOTÍCIA

SEGRE, 15/10/2003

LLEIDATANS AMB LA CREU DE SANT JORDI. El president de la Generalitat, Jordi Pujol, va entregar ahir al Liceu les Creus de Sant Jordi d'aquest any, que distingeixen aquelles persones o entitats que han prestat algun servei a Catalunya. D'un total de 56, sis han sigut per als lleidatans Sebastià Serrano, Romà Sol, Josep Lladonosa, l'entitat Acudam, els raiers de la Noguera Pallaresa (a la foto amb els consellers Grau i Pelegrí) i Pere Lluís Font.

Creu de Sant Jordi para Romà Sol y Lladonosa

El Govern distingue la labor desarrollada por el historiador local y el restaurador

LA MAÑANA, 16/9/2003

LLEIDA - La Generalitat ha concedido la Creu de Sant Jordi al historiador leridano Romà Sol i Clot por su contribución a la cultura catalana manifestada con numerosos libros de historia sobre las tierras de Ponent. También se distinguirá la labor del restaurador Josep Lladonosa i Giró y la Associació Comarcal l'Urgell d'Ajut al Minusvàlid (ACUDAM). La entrega de los galardones será el 14 de octubre.

Informaciones en p. 5

Romà Sol i Clot

Josep Lladonosa i Giró

LA MAÑANA, 16/9/2003

El 'chef' Josep Lladonosa y Acudam, otros de los galardonados

LLEIDA - El restaurador Josep Lladonosa i Giró y la Associació Comarcal l'Urgell d'Ajut al Minusvàlid (Acudam) completan el elenco de galardonados leridanos en la última edición de la Creu de Sant Jordi que entregará el president de la Generalitat, Jordi Pujol.

Josep Lladonosa, nacido en Alguaire en 1938, inició su labor como cocinero a los 14 años y ya lleva más de 50 en esta profesión. Lladonosa, firme defensor de los sabores tradicionales y de los ingredientes naturales para su creación culinaria, ha trabajado en restaurantes de gran prestigio, como el Pont de Salau (Provenza), Grand Hotel National (Suiza) y Set Portes (Barcelona). Lladonosa, que también ejerce como profesor y ha colaborado en diversos programas de televisión, ha recibido el Premio Nacional de Gastronomia y es autor de 13 libros sobre el mundo culinario.

Acudam, una entidad de Mollerussa que centra su trabajo en el centro especial y ocupacional destinado a los discapacitados psíquicos, cuenta en la actualidad con una serie de naves y talleres dedicados a favorecer la integración de las personas afectadas por esta disfunción.

Durante el año Acudam también organiza actividades relacionadas con la vida cotidiana con el objetivo de fortalecer la presencia y la integración de sus miembros en la sociedad de nuestros días.

SEGRE, 11/11/2003

El lleidatà Josep Maria Nogueras, premi Gerardo Diego de poesia

El poeta d'Alguaire es va emportar aquest certamen internacional que es convoca a Santander per un poemari "molt vitalista" titulat 'Horizonte'

L'escriptor lleidatà Josep Maria Nogueras (Alguaire, 1969) va guanyar ahir a Santander el premi internacional Gerardo Diego de poesia amb una obra titulada 'Horizonte', de caràcter "molt vitalista". El guardó està dotat amb 6.000 euros i la publicació del poemari a l'editorial Pre-Textos. Al certamen s'hi van presentar 275 originals d'Espanya i altres països.

SANTANDER • Josep Maria Nogueras vessava ahir satisfacció i optimisme. El mateix optimisme que es desprèn dels versos d'*Horizonte*, el poemari elegit ahir per unanimitat pel jurat del premi internacional Gerardo Diego. "És un llibre força optimista, com d'afirmació del fet de ser viu, afirmació del present, d'aferrar-se a la vida i a la terra, a l'amor, al fet artístic, a la contemplació de la naturalesa...", va explicar ahir a SEGRE l'escriptor d'Alguaire. Nogueras va advertir que el llibre sortirà publicat possiblement amb un altre títol, ja que la casualitat ha fet que fa tot just un parell de mesos aparegués al mercat el nou poemari de José Carlos Rosales, titulat precisament *El horizonte*. "M'agradava aquest títol perquè jugava amb el concepte del llibre però, és clar, no puc publicar-lo amb un títol tan semblant", va comentar l'autor d'aquesta obra, qualificada pel jurat de "llibre de molt bon pols i de troballes verbals". En aquest sentit, un dels membres del jurat, Carlos Navarro, va afegir que l'obra de Nogueras destaca per "la seua concisió i apassionada fredor de concebre el poema".

Vicente Gallego i Lorenzo Oliván (escriptors que compten amb el prestigiós premi Loewe de poesia) formaven part d'aquest jurat, juntament amb l'editor de Pre-Textos, Manuel Borràs. "Precisament em vaig presentar al certamen perquè el premi era l'edició amb Pre-Textos, una editorial que es preocupa per la literatura i en què ja vaig publicar el 1997 el meu anterior poemari, *Ida y vuelta*", va dir Nogueras.

Josep Maria Nogueras.

Editor de SEGRE en català i professor de secundària

Josep Maria Nogueras forma part del grup d'autors joves que es van donar a conèixer al voltant de l'aula de poesia Dama Ginebra, creada el 1988 a la Universitat de Lleida. D'allà també van sorgir noms ja premiats com Txema Martínez, Ferran Sáez, Lorenzo Plana, Juan Carlos Benavente o Josep Maria Rodríguez. Nogueras, que escriu en castellà —"perquè en el gènere poètic em permet anar més lluny, suposo que per raons d'educació"—, és professor de secundària de llengua i va ser editor de SEGRE en català entre el 1997 i el febrer del 2003. A Dama Ginebra va publicar la *plaquette Labor de Noche* i el 1997, a Pre-Textos, *Ida y vuelta*.

LA MAÑANA, 14/9/2003

Algunes de les guanyadores, ahir amb els trofeus.

SEGRE, 14/9/2003

Gran actuació de les lleidatanes a la primera jornada del Català aleví

LLEIDA • Les patinadores del Club Patins Bordeta Làdia Pàmies, Núria Vilarasau i Eli Rodríguez van cegar ahir respectivament les tres primeres places en la primera jornada dels Campionats de Catalunya aleví que es disputen al pavelló de la Bordeta.

Les patinadores lleidatanes van ser les millors en el programa curt, en què la també lleidatana Carla Jofre del Bellcamp va ocupar la quarta plaça.

Avui, a partir de les deu del matí, es disputarà el programa llarg, en què els jutges sumant les puntuacions del dia d'ahir determinaran quina patinadora s'adjudica el títol autonòmic.

BUTLLETÍ VA DE FIRES, setembre 2003

Ajuntament d'Alguaire. Fira de la Figa (20 i 21 de setembre de 2003)

La Fira de la Figa d'Alguaire. Naixement i evolució

La tradició firaire de la població d'Alguaire comptà amb uns orígens fonamentals que arrenquen de l'edat mitjana. Des de sempre, doncs, s'havien vingut celebrant dues fires, una el 28 de maig per provar els vilatans, depenent de les perspectives que oferia la collita i, l'altra, el 14 de setembre per vendre els fruits obtinguts de la mateixa, essent aquestes fires les més importants de les nostres contrades.

De fet, tot durant la postguerra quan s'establí a Alguaire un matrimoni que es dedicà al comerç de productes i fruits autòctons, entre els quals s'hi trobaven les diferents varietats de figues que espontàniament proliferaven a les hortes, una d'elles, la de Coll de Dama Negra, que es caracteritzava per la seva resistència al transport i per la seva delicor en menjar-la al seu punt. Es passà per un procés de reproducció d'aquelles figueres originals, que significà l'inici de la selecció del producte, l'obertura a un mercat de més gran abast i, paral·lelament, l'obtenció d'un producte diferencial per quant es tractava d'un producte immune a les malalties i als atacs dels insectes, sobre el qual no calia esmerçar cap tractament, tractant-se d'una producció cent per cent ecològica.

L'any 1998 es pensà en recuperar la Fira de Setembre, dirigida ara a la promoció i venda de productes específics del nostre poble i voltants, així com d'empreses i persones que creuen en ell com a inversió de futur, de manera que aquesta exerciï de plataforma per a impulsar el desenvolupament econòmic local. Com no podia ser d'una altra manera, el tema que s'escollí per donar nom a la renaixuda fira fou el de la Figa, un dels elements clau diferenciadors de la nostra població, tant per la qualitat especial de les que aquí es produeixen com per la quantitat de producció anual que s'assoleix, superant el centenar de tones.

Enguany durem a terme la seva IV edició, durant els dies 20 i 21 de setembre; les tres edicions anteriors es realitzaren els anys 1998, 1999 – quan s'acordà que tingués una periodicitat biennal - i 2001. Una de les primeres necessitats a què vàrem haver de respondre fou l'espai, que passà de 600 a 900 m2, i que aquest any augmentarem encara més amb la instal·lació de la carpa que sempre hem utilitzat annexa a un ampli espai poliesportiu i lúdic que per primer cop podrem gaudir, a banda que aquest hi serà permet aprofitar més espai pel que fa al recinte firal exterior, dedicat a la maquinària i l'automobilisme.

Per altra banda, en la segona edició de la fira, s'encetà la realització d'unes **Jornades Tècniques de Divulgació Agrària,** adreçades a tot el món agrari de les nostres comarques, per poder accedir al tractament de temes importants des del punt de vista agronòmic. Les matèries que s'hi tracten s'han escollit amb el desig que siguin de màxima i immediata utilitat per a la nostra pagesia, amb l'objectiu de prestar un servei amb mires a una consolidada professionalització del servei.

En cadascuna de les edicions s'ha intentat oferir també altres activitats puntuals atractives als visitants. En aquest sentit, s'ha previst que a l'oferta una cata de vins i una degustació gastronòmica de plats elaborats amb figues.

Caracteristiques i propietats de la figa Coll de Dama

La figa Coll de Dama d'Alguaire es caracteritza per la seva grandària, la pell llisa pronunciant arrogants i de color violeta i, subsidiàri, pel viarmell intens del seu interior que, en engarlo, impregna tota la cavitat bucal d'una dolçor comparable a la mel. En algunes cultures s'atribueixen a la figa propietats afrodisíaques i medicinals.

En la seva composició hi destaca un important contingut de sucres, al voltant del 20%, sobretot glucosa i fructosa. La figa és un element molt ric nutricionalment, amb una aportació a la dieta d'unes 60 calories per cada 100 grams d'aquest fruit. Cal destacar l'aportació de fibra alimentària, que en una de les més altes de la família vegetal, la qual ens ajuda a controlar el colesterol a la sang i previne algunes malalties. Al llarg del temps, la figa ha estat en diverses vitamines, com ara l'A1, B1, B2, B3, B6 i C i representa una interessant aportació de minerals entre els quals en destaquen el calci, el ferro, el fòsfor i sobretot el potassi.

Proposem donat, culinàries els nostres donats amb el suficient respecte cap la figa Coll de Dama d'Alguaire, la qual serà productes i postres deliciosos.

Programme de la Fête de la Figue

Vendredi 29 août 2003

21h Repas confectionné à base de figues, sur la place du village. Animation par le groupe de musiciens "BCBG" orchestre de variété

Samedi 30 août 2003

Animations surprises

9h00 -10h30 Les producteurs et les artisans exposent, marché "Tout sur la Figue", animation Christian Vidal (groupe C.M.C)

10h Départ du défilé des charrettes décorées, du char des Ambassadrices et de la Mairie figue, de diverses confréries, du château vers la place du village, précédées des Tambourinaires de Sant-Sunyan

11h00 Inauguration de la septième Fête de la Figue. Découverte des stands avec les personnalités présentes

11h30 Intronisation des Amis et des Chevaliers de la Figue par "la Confrérie des Amis de la figue de la Vallée du Gapeau"

12h30 Apéritif sur la place du village

15h00 Election de l'Ambassadrice de la Figue 2003 et de la Mairie de la Figue

17h00 Défilé de vêtements et de sous-vêtements aux couleurs de la figue, avec la participation des commerçants de Solliès-Pont

Dimanche 31 août 2003

Animations surprises, petites promenades à dos d'ânes

9h00-10h30 Les producteurs et les artisans exposent, marché "Tout sur la Figue", animation Christian Vidal (groupe C.M.C)

9h00 à 12h Petits randonnée pédestre le long des champs de figuiers avec accompagnateur

10h00 Chasse aux trésors, animations et jeux divers dans les rues du village

10h00 Concours culinaire avec la présidence de M.Guy Godda conseiller en Gastronomie Provençale.
(Concours ouvert à tous, mâmagères, enfants, professionnels).

11h **Démonstration culinaire et dégustation** sur la place du village Messe. Bénédiction des confréries par Monsieur le curé, sur le parvis de l'église

11h30 Aubade des Musiciens "les Maguets de Provence"

14h30 Départ du défilé d'enfants costumés sur le thème de la figue, place de l'église avec la participation du F.C.P.A.

15h00 Clôture de la chasse aux trésors

15h30 Remise des récompenses du défilé d'enfants costumés

16h30 Parade musicale avec le groupe provençal "Lei Gimens"

17h00 Lâcher de ballons et remise des prix de la chasse aux trésors

Vous pourrez, tout au long de ces journées déguster des plats cuisinés et apprécier les qualités gustatives de la figue. Vous trouverez aussi dans le village "des crêpes sucrées" organisés par des restaurateurs de qualité.

Des professionnels, des exploitants, la Coopérative fruitière de Solliès-Pont, seront là pour renseigner, expliquer, donner des conseils techniques de taille, de traitements sur la figuier et son fruit.

Concours photo : "La Figue Violette de Solliès". La photo sélectionnée servira à la réalisation de l'affiche 2004

Exposition : Livres, peintures, photos. Guy Godda, Tante Magali, diverses créatrices, seront présents avec leurs derniers livres.
De nombreux stands et animations vous attendent tout au long de ces deux journées exclusivement consacrées à la Figue.

MENU

Terrine de foie gras de canard à la compote de figues
Réalisée par Alain Ryon, Maître Restaurateur Varois du Restaurant Le Lingousto, à Cuers

Agneau confit, légumes du moment et ses figues soufflées
Réalisé par Jean-Pierre Novarro, du Moulin des Dais

Petits fromages à la confiture de figues

Gâteaux "Trio de Figues"
Réalisés par Xavier Anselem, Maître pâtissier à Solliès-Pont

Renseignements à l'Office de Tourisme, 5, rue Gabriel Péri - 83210 Solliès-Pont
Tél : 04 94 28 92 35 - Fax : 04 94 33 63 55

A continuació us mostrem un díptic arribat des d'una població francesa Solliès-Pont, on, com podeu veure, s'hi celebra una Festa de la Figa